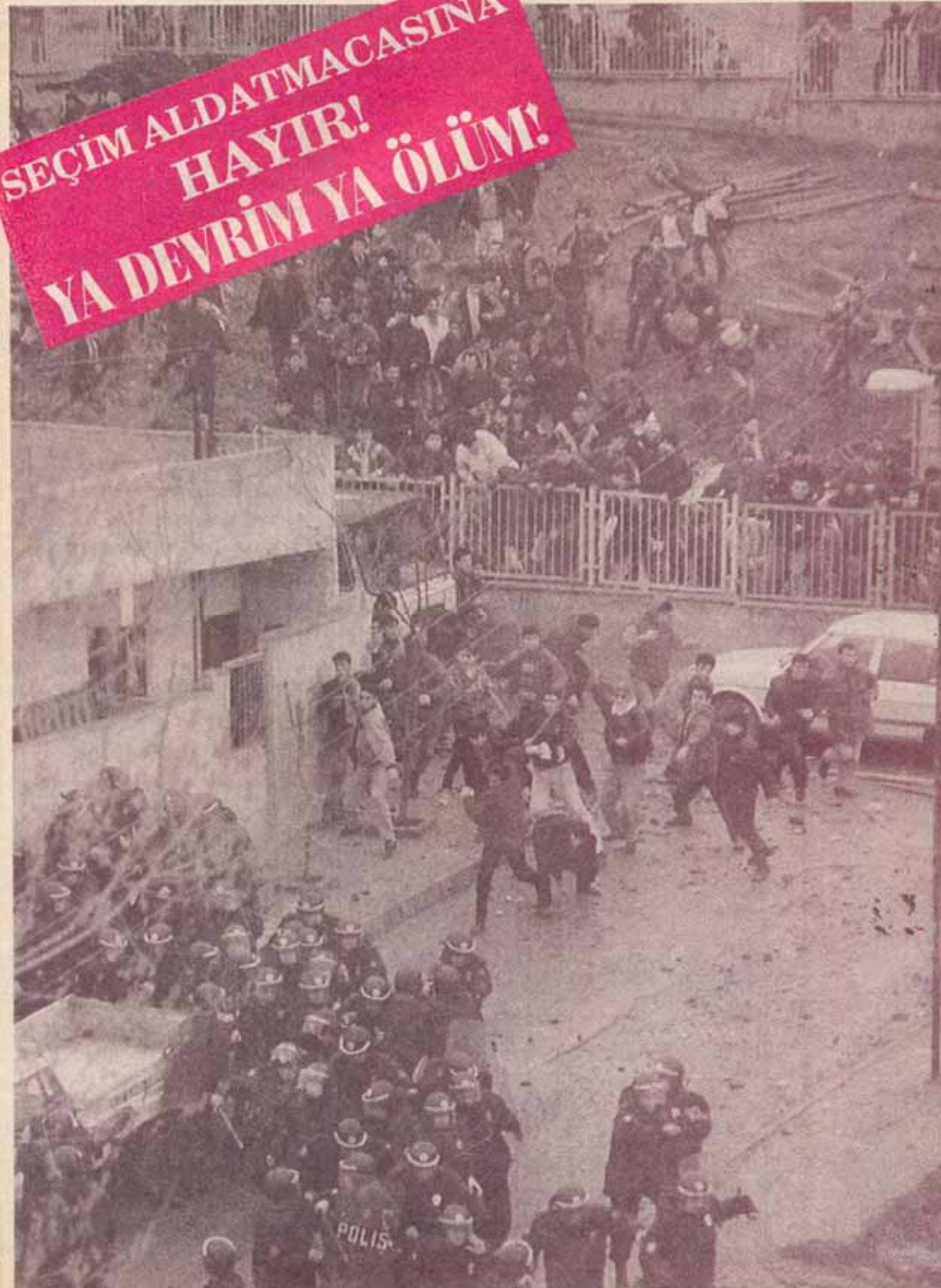

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

SEÇİM ALDATMACASINA
HAYIR!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!

■ İHANET CEPHESİ
DEVRİMİN ZAFERİNİ
ENGELLEYEMEZ!

Devrimden yüz çeviren yüzünü burjuvaziye döndürmek durumundadır. Yüzünü burjuvaziye dönen, geleceğe yüz çevirmiş olur.

Syf: 6

■ FAŞİZM
DEVRİMCİ ZOR'DAN
ANLAR

Teröre, yalnızca teröre başvuran faşizm ancak, kitlelerin devrimci terörüyle yanıtlanabilir.

Syf: 10

■ AÇIK İNFAZLAR
KAYIPLAR

İnsanların en çok kaçırılıp yok edildikleri ve açık olarak infaz edildikleri dönemler, faşist diktatörlükler ve iç savaş dönemleridir.

Syf: 27

Devrimci Emek

Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:36 / 1 Aralık 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 200.000 TL
1 Yıllık 400.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık 240 DM

Hesap No:

Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres

Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H.Arslan
Ginster Str. 22 44 225
Dortmund / Almanya

Baskı

Serfer Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

Merhaba Devrimci Emek Çalışanları,

Devrimci Emek'in 15 günlük çıkması sevindirici bir olay ve bir aydır elimize düzenli olarak ulaşıyor. Ulaşmaya devam etmesini umarız. Bir çok sosyalist basın görevini yerine getirebilmek için maddi ve manevi tüm zorluklara karşın ayakta kalabildi ya da sistem tarafından, çürümüş ideolojilerinin ve yayım tekellerinin çıkarları gereği kapatıldı.

Tüm bu engellere karşın 15 günlük olarak çıkartmış olduğunuz Devrimci Emek'in, sosyalist basındaki eksikliği doldurarak, toplumsal olayların güncelliğiyle, ideolojisindeki netlik anlayışıyla, yayıncılık mücadelesinde süreklilik ve devamlılık zemini bulacağı umuduyla yayım hayatımızda başarılar dileriz.
Devrimci selamlar.

*Teoman Gül
E Tipi Cezaevi 8. Koğuş MALATYA*

Sevgili Devrimci Emek Çalışanları;

Dergimizin artık 15 günlük periyotla çıkıyor olması biz yurtdışındaki devrimcileri çok sevindirdi. Dergimizin yeni biçim ve sayfa düzeni beğeniyle karşılandı. Ancak yurtdışında gelişen olaylara yönelik yazıların mümkün olduğunca artırılmasını istiyoruz. Dergimizde, Leninist politikanın en güzel yansımaları olan teorik yazıların yine eskisi gibi yoğunlukta olmasını arzu ediyoruz. Yeni hedefimiz olan haftalık yayım için tüm okurlarımızı dayanışmaya davet ediyoruz.
Çalışmalarımızda başarılar diler yoldaşça kucaklarız.

*Devrimci Emek İsviçre Temsilciliği Adına
Hüsni KEPENEK*

**OKUYUCU AĞINI
GENİŞLETME
KAMPANYASINA KATIL!
ABONE OL
ABONE YAP**

Not: Dergimize halen abone olan okurlarımızın abonelik süreleri dolmuştur. Yeni abonelik başvurularını bekliyoruz.

SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR! YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Bütün temel politik konularda olduğu gibi, burjuva parlamentosu ve seçimlerde izlenmesi gereken politika da, reformcularla devrimciler birbirinden ayrılıyorlar. Reformcular, parlamenter mücadele biçimini başlıca mücadele biçimi olarak görürken; buna karşılık devrimciler açısından parlamento-dışı devrimci mücadele biçimleri temel olma özelliğini koruyor. Reformcular, genel oy'u amacına varmanın temel aracı olarak değerlendirirken; devrimciler, mücadele organları olan devrimci komite ve konseylere, devrimci gösterilere ve diğer devrimci araçlara dayanıyorlar. Devrimciler, reformculardan, amaçta olduğu gibi, ilkelerde, mücadele yollarında, mücadele araçlarında ve bütün temel politikalarda ayrı yerlerdeler. Ayrışmanın her konuda çok net olması, devrim mücadelesinin geleceği için köklü bir gelişmedir. Ayrışma devrimci rol oynuyor; devrim mücadelesi ayrışmayı hızlandırıyor. Reformcu safralardan temizlenmiş olan devrimci mücadele safları güçleniyor. Marksist-leninistlerin devrimci amaçları, ilkeleri, mücadele yöntemleri, Leninist örgütlenmesi ve devrimci pratiğiyle, halkların kurtuluş mücadelesinin asıl dayanakları; proletaryanın gerçek devrimci öncüleri oldukları daha berrak olarak görülüyor.

Seçim süreci başlayınca, Türkiye ve Kürdistan sol hareketleri içinde yer alanlar da politikalarını tek tek netleştirdiler. Ashında bunların içinde öyleleri var ki, bu konudaki politikaları daha önceden de biliniyor. BSP gibi düzen solu olanların seçimlerde tavrını bilmeyen mi var. Düzen solunun varlık nedeni, yasallıktır. Böyle bir parti seçimlere katılmadan nasıl ayakta durabilir. Ama onlarda,

burjuva partilerden daha geri bir tavır koyma anlayışı var. BSP seçime katılmak için gereken yasal koşulları yerine getirdiği halde, seçime sokulmadı. Onlar ne yaptılar? Kendi haklarını bile savunamadılar. Ne olursa olsun seçime katılma anlayışıyla hareket ettiler. Yani onlar, YDH kadar bile direnemediler. İşte düzen solunun gerçek görünümü. SİP ve Emek Parti Girişimine gelince, seçim ve parlamenterizm konusunda BSP'den farklı düşünmüyorlar. Aralarında söylem farkı var. Ancak, yasalılık bu farkı da eşitliyor. Daha öncekilerden farklı olduklarını söyleyenler, bir dizi "farklılık" maddesi sıralasa da, yer aldıkları yasal burjuva platform, tüm maddeleri tek maddeye indiriyor: Reformizm. Bugüne kadar ne kurnazlıklar gördük; burjuva yasallığı gizlemek için, "açık devrimci parti", "sosyalist parti", "ihtilalci parti" vb. ne isimler kullanıldı. Zamanla tüm bu nitelendirmeler eriyip gitti. Sonuçta gördük ki, burjuva yasallık, tüm bu ihtilalcileri(!) hizaya getirmiş. Seçimlerde izlenmesi gereken politika konusunda tüm yasalılar aynı zurnayı çalıyorlar. İster bir parti ile ittifak biçiminde olsun, isterse "bağımsız adaylar" biçiminde olsun hepsi aynı tavrı gösteriyor. BSP'nin durumu, bu yolu izleyecek olanların geleceklerini ayna gibi yansıtıyor. Gözünü yasalılığa dikenlere duyurulur.

PKK'nin de seçimlerdeki tavrı diğerlerinden farklı değil. Zaten bugüne kadar burjuva parlamentosu ve yasal mücadele konusunda doğru bir tavır koymadılar. Daha önceki seçimlerde SHP ile ittifakı savundular. Üstelik bu burjuva ittifakı "sol ittifak" olarak nitelendirildi. Halbuki tam da bu sırada, Kürt halkı, Kürdistan'da tüm burjuva partilerinin tabelalarını yere

çalmış, parlamentarizm değil, devrimci ayaklanma yolunu izlemeye başlamıştı. Böylesi bir ortamda seçimlere gitmekle Kürt halkının devrimci yönelişi tahrip edildi; bu yöneliş, parlamentarizm hedefleriyle sulandırıldı. Bu hareketin, yerel seçimlerde, seçimleri boykot etmesi sonuç olarak olumlu olmakla birlikte, yine de ilkel değildi. Tamamen zorunluluktan kaynaklanan bir tavır alıştı. 24 Aralık Seçimlerine katılma kararı vermekle, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesine zarar veriliyor. Eğer seçimler boykot edilseydi, Kürt temsilcilerin yaptıkları propaganda-dan daha köklü bir etki yaratılacaktı. Biz Leninistler, Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesine zarar verecek olan her adımın karşısında olduk, bundan sonra da karşısında olacağız.

Bir de yasal olmayıp da, gözü yasalılıkta olanlar var. Bunlar MLKP, TİKB gibi ihtilalci(!) reformistlerdir; yani köklü reformcular. Bunların özünde reformcu olduklarını, gözlerini yasalılığa diktiklerini, koşulların devrimci oluşu sonucu, yasalılık sürecini uzattıklarını, durum uygun olur olmaz hedeflerine varacaklarını daha önce de söyledik. Nasıl ki, TDKP, TKEP kadrolarını hazırlamak için, önce bin bir türlü yola başvurdularsa; bu son saydıklarımız da aynı yöntemleri izliyorlar. Seçimlere ve yasal araçlara bu kadar yüklenmeleri bunun içindir. Yazının yazıldığı dönemde MLKP'nin 24 Aralık'ta "bağımsız aday" politikası ya da HADEP içindeki kendi beğendikleri adayları destekleme tavrını öğrendik. Zaten farklı bir tavır beklemiyorduk. MLKP liderleri uzun süredir gözlerini yasalılığa dikmişlerdi. Bütün sorun örgütü hazırlamaktı. MLKP liderleri

de TDKP, TKEP, DY, KSD liderleri gibi, bugüne kadar yürünen yolu bir daha yürümemek için yol değiştiriyor ya da yoldan çıkıyorlar. Ama bugüne kadar devrimci görüşlere sahip olanlar, buna izin vermezler. Eğer toptan bir çürüme olmazsa, bir ayrışma da kaçınılmaz olur. Ayrışma, saflaşma her alanda yaşanacaktır.

İllegal konumda olup da, silahlı mücadeleyi reddetmeyen sol hareketlere de reformist dediğimiz zaman; "ama nasıl olur, onlar hem illegaller hem de silahlı mücadeleyi reddetmiyorlar" diye itirazlarla karşılaşılıyor. Bir hareketin niteliğini belirleyen silah ve araçlar değildir. Silah ve örgütsel araç ideolojiye bağlı olarak iş görür. Sorun ideolojidir. İdeoloji ise politika ile kopuk değildir. İdeolojik ve politik çizgiye bakılmalıdır. Yalnızca marksist-leninist ideolojiyi esas alanlar, devrimci ilkelere dayananlar ve devrimci politikalar izleyenler devrimi sonuna kadar götürebilirler. Yoksa yarı yolda kalmak ya da yoldan çıkmak her zaman olasıdır.

REFORMİST PROPAGANDA

Burjuvazi seçim startını verince, yasal sol yoğun bir propaganda kampanyası başlattı. Bu amaçla her yerde kitle toplantıları düzenleniyor, demeçler veriliyor, röportajlar yapı-

yor, yazılı ve sözlü tüm olanaklar yalnızca seçimin emrinde harekete geçiriliyor. Her şey seçim için, her şey milletvekili olmak için. Propaganda bu temelde yürütülüyor. Her nedense, devrimci kavgada pek görülmeyen sendikacılar, "sosyalistlerin" adayı olarak öne çıktılar. Reformistler de sendikacı adaylarıyla övünüyorlar. Birbirleriyle ne kadar övünseler azdır. Devrimci mücadelede ortada görünmeyen bir takım sendikacılar "devrimcilerin adayı" olarak lanse ediliyor. Kim inanır? Aynı sendikacılar, neden devrimciler öldürüldüğü zaman, bu kadar yoğun salon toplantısı yapmıyor ve bu kadar aktif olarak ortada görünmüyorlar da, seçimlerde birden bire "yıldız" oluyorlar? Bizce anlaşılabilir değildir. Çünkü, bu tip sendikacıları çok iyi tanıyoruz. Onlar, işçileri ve devrimcileri kendi pis çıkarları için basamak olarak kullanıyorlar. Bu ün düşkünü biliyorlar ki, amaçlarına ancak, devrimcilerle ve işçilere dayanarak varabilirler. Bu kadar "sosyalist ve devrimci" kesilmele-ri kesinlikle bunun içindir. Buna tipik bir örnek olarak Emek Partisi Girişimi'ne omuz veren ve girişimi göklere çıkaran Teksif Sendikası Bakırköy Şube Başkanı İhsan Yelkenci'nin durumudur. Bu onursuz, bu ün avcısı, Evrensel Gazetesi'nde yayınlanan

demecinde, böylesi bir girişimi göklere çıkarıyor. Yıllarca işçileri satarak, ispiyonculuk yaparak, işçi düşmanlığı yaparak zaten işçilerin gözünde kötü bir ün kazanmıştı. Bu yılların sarı sendikacısı, nasıl bir rüya ile kalkmışsa, birden bire sattığı işçilerle aynı saflarda olduğunu anlamış. İhsan Yelkenci ile röportaj yapanlar, onun bu durumunu biliyorlar. Ama ne çare ki, yasal burjuva platform, onları buluşturmuş. Diğer sendikacılar, bu düzeyde olmasa da, yine de işçi sınıfının militanları değiller; sınıfın efendisi olmak istiyorlar. TİP, ilk kurulduğu zaman da aynı şey oldu. Daha sonraki TİP zamanlarında olsun, TSİP zamanlarında olsun, hep sendikacılar öne çıktılar. İşçilerse hep geride kaldılar. Devrimci işçiler, bu sendikacıları çok iyi tanır.

En çok propagandası yapılan şey, işçi sınıfının ve emekçilerin TBMM'de temsil edilmeleri konusudur. Sanki bu ilk defa olacakmış gibi konu övüle övüle camı çıkacak. TİP, TSİP, SİP; tümünün hedefi ve söyledikleri hep aynı oldu. TİP aracılığıyla işçiler uzun süre parlamentoda temsil edildi. Aynı TİP, burjuvazi saldırıya geçtiği zaman, saldırılara yanıt vereceğine; saldırıyı göğüsleyen devrimcilerle saldırdı. 12 Mart faşist darbesi yapılırca da gidip faşizme teslim olarak şerefsiz bir tavır gösterdi. İşçi sınıfı için sorun, TBMM'de temsil edilmek değildir; sorun TBMM'de içinde, tüm devleti yıkmaktır, parçalamaktır. İşçilerin kavraması gereken budur. Devrimci mücadele yolları üzerine tek lafetmeyen sendikacıları ve reformcu partileri; konu TBMM'de temsil olunca, kimse susturamıyor. Burjuva anlayışın, parlamenterizmin propagandası bol bol yapılırken, emekçi sınıfların gerçek iktidar organlarından ise hiç söz edilmiyor. Bunun böyle olması rastlantı olmaz. Çünkü reformistlerin gözünde, emekçi kitlelerin gerçek iktidar organları çoktan arka planda kaldı ya da gözden düştü, şimdi onlar için gözde olan TBMM'de temsil edilmektedir. Hiç kimse reformistlerden devrimci hedefler beklemez.

Seçime katılmak burjuvaziye oylamaktır.

ESAS OLAN

DEVİRİM MÜCADELESİDİR

İşçi sınıfı ve tüm ezilenler kurtuluşlarına yalnızca devrimle varabilirler. Ezilenlerin kurtuluşunun devrim dışında olabileceğini söyleyenler, burjuvazinin propagandasını yaparlar. Burjuva sınıfın, ezilen ve sömürülen kitleler üzerinde baskı makinesi olan askeri ve bürokratik devlet iktidarı yıkılmadan, parçalanmadan, emekçi sınıflar kurtulamazlar. Zora dayalı devrim yoluyla iktidarı ele geçirmek asıl olandır. İktidarı ele geçiren proletarya, iktidardan uzaklaştırılan gerici güçler üzerinde enerjik bir diktatörlük uygulamadan, devrimci kazanımları savunmak ve pekiştirmek için gereken devrimci yönetime başvurmadan, iktidarı elinde tutamaz. İşçi sınıfı boş yere savaşmak istemiyorsa, devrime, yalnızca devrime ve devrimci yöntemlere dayanmalıdır.

Legal sol ise, devrim propagandası yapmak yerine, tam tersi bir anlayışla devrime karşı bir propaganda politikası izliyor. Kendi rezil durumunu meşru göstermek için de gerçek devrimci güçleri "maceracı", "anarşist", "aşırı" vb. karalama kampanyası ile kötüleme yoluna başvuruyor. Bugün, DY, TDKP vb. tarafından devrimcilere karşı kullanılan ifadeler, daha önce kendilerine karşı kullanılıyordu. Burada kullanılan ifadeleri değil, bu ifadelerle neyi hedeflediği

önemli olduğu için, hedefi ile ilgileniyoruz. Hemen söyleyelim, reformistlerin hedeflediği devrimcilerdir. Kötülemeye çalıştıkları devrimcilerdir. Oportünistlerin "maceracı ve aşırı" dedikleri güçlerin devrimci güçler olduğu kesindir. Bir süre önce ise yaygın ifade goşizm'di. Her türden oportünistin, mücadelecı devrimci hareketleri anlatırken başvurdukları kavram oluyordu goşizm. Türkiye sol hareketinde goşizm kavramı uzun süredir kullanılmıyor. Şimdi devrimcileri karalamak için "maceracı, aşırı" kavramları kullanılıyor. Oportünistlerin "maceracı, aşırı" dedikleri gerçek devrimciler; aynı biçimde bu kavramlara başvuranlar da oportünist ve reformistlerdir.

SEÇİM ALDATMACASINA

HAYIR!

YA DEVİRİM YA ÖLÜM!

24 Aralık Erken Genel Seçimi'ni, iç savaş ortamından ve burjuvazinin top yekûn saldırı politikasından ayrı ele almak kesinlikle yanlış olacaktır. Tekelci güçler ve faşist devlet, tüm güçlerini iç savaşı kazanmak için seferber etti. Kurulan ve kurulacak hükümetler iç savaş hükümetleri olmak durumundadır. Sermaye için asıl olan iç savaşı kazanmak; Türkiye ve Kürdistan halklarını yenmektir. Seçim bu politikanın bir parçasıdır. Burjuvazi, seçime, parlamento gücünü

yenilemek, daha güçlü saldırılara geçmek, emekçilerin elini kolunu bağlamak için başvuruyor. O halde 24 Aralık seçimleri, burjuva iç savaşın bir parçasıdır.

TBMM bir parlamento olarak hiç bir temel işlevi olmadığı halde, sanki toplumun politik yaşamında büyük bir rol oynayacakmış gibi gösteriliyor. Bu, tamamen bir burjuva aldatmacadır. Tekelci kapitalizm koşullarında, kapitalist özel mülkiyet koşullarında, tekelci güçlerin, mülk sahiplerinin gücü her şey, parlamento ve seçimler ise hiç bir şeydir. Hiç bir liberal ve burjuva demokratik geleneği olmayan, her zaman gerici olan TBMM tam bir kukladır. Seçimler de yalnızca, mülk sahiplerinin, servet sahiplerinin gücünü artırmaya hizmet ediyor. Bugünkü iç savaş ve devrimci durum koşullarında seçimlere katılmak, burjuvazinin oyunlarına alet olmak anlamına gelecektir.

Devrimi esas alan Leninistler, devrim için yasal mücadele araçlarını da kullanmayı hiç bir zaman reddetmediler. Yasal mücadele araçlarına başvurmakla, yasallık farklı şeylerdir. Yasal araçlardan yararlanmak devrimci bir yöntemdir; yasallık ise reformcu bir yöntemdir. Leninistler, "esas olan devrimdir" anlayışına bağlı olarak yasal araçları kullanmayı her zaman savunmuşlardır. Buradaki "her zaman" sözü, yasal araçları kullanmanın söz konusu olduğu, yani mümkün olduğu dönemler için kullanılıyor. Köklü marksist-leninistler, yasal olanakların en yaygın olduğu zamanlarda da devrim mücadelesini esas alırlar.

24 Aralık seçimlerini BOYKOT ETMEK, "SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR!, YA DEVİRİM YA ÖLÜM!" anlayışı ile ele alınır ve pratikte mücadelecı bir tavır konursa anlam kazanacaktır. Bu temelde ele alınmadığı sürece, Boykot, basit bir protestodan öteye gitmez. Burjuvazinin seçim aldatmacasına, devrim mücadelesini yükselterek yanıt verilmedir. 24 Aralık Seçimlerinde tek doğru proleter ve devrimci taktik budur.

İHANET CEPHESİ (DE) DEVİRİMİN ZAFERİNİ ÖNLEYEMEYECEKTİR

Sınıf karşıtlığı, gelişmenin belli bir aşamasında, bir sınıfın, diğer sınıfa karşı mücadelesine, yani sınıflar mücadelesine dönüşür. Karşıt sınıflar, birbirleriyle mücadelede hiç bir zaman "saf" halde değildir. Ne egemen burjuva sınıf "saf" haldedir, ne de işçi sınıfı. Orta sınıflar, kapitalist özel mülkiyet zeminlerinde, mülkiyet biçimi ile sıkı ilişki içinde her zaman var olmuşlardır. Orta sınıflar olmadan, kapitalizm, kapitalizm olmaktan çıkardı. Orta sınıflar, özel mülkiyetle ilişkileri nedeniyle burjuvadır. Doğası gereği de, burjuvaziyle birlikte davranırlar. Kendi başlarına egemenlik kuramazlar, ancak, burjuvazinin, emekçi sınıflar üzerinde sürdürdükleri egemenliğin dayanakları rolünü de seve seve üstlenirler. Burjuvazi iktidarda kaldığı sürece, bugünkü yaşamları burjuva sınıfa bağlı olacak; emekçi iktidarı gerçekleşince de yarınki yaşamları işçi sınıfına bağlı olacaktır. Diğer sınıf olan işçi sınıfı da hiç bir zaman "saf" halde olmadı. Hareketli bir yapıya salıp olan emekçi sınıfın safları sürekli, iflas eden orta sınıflarla dolar dolar durur. Orta sınıflarda, işçi sınıfının saflarına kendi alışkanlıklarını, dünya görüşünü, davranış biçimini taşır. Böylece, işçi sınıfı saflarına katılan, fiziki olarak işçileşen, ancak düşünsel olarak küçük burjuva olan yeni işçiler, emekçi sınıfın saflarında, burjuva sınıfının dünya görüşünün taşıyıcısı durumundadırlar. Emekçilerin kendi sınıfının saflarında, burjuvalar gibi düşünmesinin ana nedeni budur. Kapitalizmin doğasından ileri gelen bu gelişmeler nedeniyle, işçi sınıfı ve burjuvazi birbirleriyle savaşır-

ken "saf" konumda değildir.

Bayiler ve küçük dükkancılar ekonomik güçleri ve servetleri sınırlı olduğu için, eldekini riske atacak cesarete sahip değiller. Sürekli durumlarının korunmasını isterler, bunun için genellikle tutucudurlar, statükodurlar. Politik yaşamdaki davranışları da, ekonomik yaşamdakine çok benzer. Politik alanda çok cesaretli değildirler; politik olarak güçlü olanlarla flört ederken, bu ilişki sayesinde konumlarını güvenceye aldıklarına inanırlar. Kendi başlarına bir güç olmaz; güç olanların önünde eğilirler. Güce kölece tapma küçük burjuva sınıfın en belirgin özelliğidir. Politik sözcüleri, bir taraftan, burjuvaziye yanaşırken; aynı zamanda bir "halk adamı" olduklarından, yoksul halkın sorunlarını da dile getirmekten geri kalmaz. Kendilerini bir sınıf olarak kabul etmez, sınıfları da uzlaştırmak için kendilerini "doğal" görevli sayarlar. Uzun süre işçi sınıfı saflarında savaştıkları da, sosyalizmin dünya çapındaki etkisinde kaldıkları için, emekçi saflarda yer alırlar. Burada da genel özellikleri öne çıkar: İşçi sınıfının gücüne tapma! Ne var ki, yanaştıkları sınıfın gücü ve durumu her zaman iyi gitmez; zira tarih zikzaklı biçimde yol alır, gelişim helezoniktir; geçici süre geriye düşüşler, yenilgiler olacağı gibi, tekrar yükselişler de olur, olacaktır. Bizim küçük burjuvalarımız, bizim "halk adamlarımız" sınıflar savaşından en çabuk etkilenenlerdir. Ne zaman, hangi sınıfa yanaşmak lazım, ne zaman işler (kötü gittiğinde) uzaklaşmak lazım, bunu da önceden görecektir kadar da "ileri görüşlü"-

dürler. Paris'te KOMÜN ilan edildiğinde, büyük bir gürültüyle, Komün'e katılanlar orta sınıflardan başkası değildi. Komün'ün mutlak yenilgisi gelip çattığında, ilk kaçanlar da onlardan başkası değildi. Ekim Devrimi sırasında, işçi sınıfı ile birlikte ayaklanmaya katılan ve daha sonra Geçici Devrim Hükümeti'nde yer alan küçük burjuva "Sosyalist Devrimciler - SR -", karşı-devrimci beyaz ordu, Moskova'nın üstüne yürüdüğünde, genç Sovyet iktidarını içerden yıkmak isteyenlerdi. Engels, "proletarya, zaferini güvenceye aldığı zaman küçük burjuvaziye güvenebilir" derken ne kadar doğru söylemiş. Engels'in sözlerine şunu ekleyebiliriz: Küçük burjuvazi var olduğu sürece, proletarya zaferini sürekli güvence altında tutmalıdır.

Sosyalist dünyada proletarya işini sıkı tuttuğu zaman, yani proletaryanın egemenliğinde işler yolunda olduğu zaman, küçük burjuva unsurlar, iktidarın önünde yerlere kadar eğilip, etek öpmek isterken; işlerin iyi gitmediği zamanlar gelip çattığında, bir kere daha o pis, döneke, aşağılık karakterini gösterdi. Sosyalizmi yıkmak için eline geçmiş olan "tarihi fırsatı" sonuna kadar değerlendirmek için olanca enerjisiyle yüklendi. Bu sefer ABD ve diğer emperyalist devletlere uşaklık etmek için yola düştü. Güce boyun eğip, güç karşısında yapmadık onursuzluk bırakmadılar. Proletarya ise, burjuvazinin devlet gücünü ortadan kaldırmak için savaşır, proleter hareketin politik sözcüleri olan komünistler de, hiç bir koşulda güce boyun eğmeden, yalnız da kalsalar, onurlu

mücadelelerini sürdürürler. Sosyalist dünyada geriye düşüş yaşanınca, kapitalist dünyadaki küçük burjuva hareketler, kapitalizmi yeniden keşfetmeye başladılar. O döneme kadar, sosyalizmin dünya çapındaki gücü ve etkisi karşısında olumlu tutum alan orta sınıf hareketleri; yeni koşullarda sosyalizme düşman kesildiler. Sosyalizmden vazgeçtikleri gibi, devrimden de vazgeçtiler. Bununla da yetinmediler, burjuvaziye karşı olmaktan da vazgeçtiler. Halk adamı idiler, düzen adamı oldular.

Türkiye ve Kürdistan'da, komünist işçi hareketi, demokratik küçük burjuva hareketten, ideolojik, politik ve örgütsel olarak ayrılmıştır. Ayrışma ana çizgileriyle gerçekleşmiştir. Karşılıklı etkileşim ise sürüyor. Küçük burjuva sosyalist hareket, iki yönden gelen nedenlerle, komünist işçi hareketinden ayrıştı. Bunlardan biri, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün terör koşullarında, yorgun düşen, yığınlığa kapılan ve sinenlerin, ya mücadeleyi bırakmasının, ya da devrimden yüz çevirmesinin yol açtığı ayrışmadır. Diğer ise, Sosyalist dünyada yaşanan gelişmeler sonucu, sosyalistliği yalnızca "etkilenme" düzeyinde kalanların sosyalizmden kopması oldu. Ayrışmayı, saflaşmayı derinleştiren ise, iç savaş ve devrimci durum oldu. Yazıda esas olarak ele alacağımız konu budur.

Bir süre öncesine kadar, sosyalizm, devrim, proletarya diktatörlüğü, sınıf mücadelesinin sözünü eden küçük burjuva devrimciler; "yeni dünya" koşullarında sosyal reformlardan söz etmeye başladılar. Sınıf mücadelesi yerine, "sınıf işbirliği", devrimci mücadele yerine "iç barış" anlayışını öne çıkarttılar. Bu anlayışın doğal sonucu olarak da İllegal Leninist Parti yerine yasal kitle partisi, zora dayalı mücadele yerine, barışçı parlamenterist mücadeleyi savunmaya başladılar. Burada da kalmadılar, burjuvaziye daha fazla yaranmak için, devrimci harekete kar-

şı kampanya açtılar. Bütün planları, devrimci kitle potansiyelini devrim mücadelesinden uzaklaştırmaktır. Bunun için mücadeleyi devrimci güçleri kötülemek için "maceracı, aşırı" vb. ne kadar oportünist, reformist söz varsa tümünü yeniden çıkartıp, piyasaya sürdürdüler. Burjuvazi sözde "serbest" piyasaya mal sürerken; reformist akımlar ise devrimci geçmişlerini, onurlarını, kendilerini insanlaştıran ne varsa onları piyasaya sürdürdüler. Devrim mücadelesi yükselip sertleştiğiçe, onlar da o kadar burjuvaziye yanaşmaya başladılar. Devrim bir gerçeklik olmaya başladıkça, reformistler de, o oranda saldırgan ve bayağı olmaya başladılar. Devrimden yüz çeviren, yüzü-

**Reformistler,
halkların isyan ve
ayaklanmasının önünde
barikat olmakla kalmıyor,
emekçilere karşı
burjuvazi ile birlik oluyorlar.
Siz bütün dönemler,
sermayenin önünde onursuzca
yerlere kadar eğilirken,
öte tarafta devrimciler
onurlarıyla savaşmaya
devam ediyorlar.
Devrime ve halka karşı
işlediğiniz suçların bedelini
mutlaka, ama mutlaka
ödeyeceksiniz.**

nü burjuvaziye döndürmek durumundadır. Yüzünü burjuvaziye dönen, geleceğe yüz çevirmiş olur. Geleceğe yüz çeviren gericileşir ve her gerici güç gibi yok olur gider.

Bugün sayısı milyonlara varan bir sol potansiyel (devrimci potansiyel) olduğu halde, uzun süre iktidarı ele geçirme yolunda ayaklandırılmamışsa, bunda en büyük etken; dönemlerin, kitle isyanlarının ve ayaklanmalarının önünde set olmasıdır. Kitle isyanlarının ve ayaklanmalarının önünde barikat olma görevini uzun yıllar, TKP, TİP, TSİP yaptı; bugün onların görevini DY, KSD, TKEP, TDKP vb. yerine getiriyor. Kendisini işçi sınıfının ve uluslararası komünist hareketin biricik temsilcisi ilan eden "ilerleme" takımı; gerçekte, işçi sınıfının verdiği devrim mücadelesi önündeki asıl barikattı. Bu burjuva uşakları, işçilerin devrimcilerle birleşmemesi için elinden gelen her türlü kötülüğü yapmıştır. TKP'nin yaptıklarına bakıldığında, işçi sınıfı içindeki devlet ajanları rolünü oynadıkları açık olarak ortaya çıkmıştır. Aynı çevre, uzun zamandır da devletle anlaşma içinde çalışıyor. Amaçları, emekçileri, burjuva politik platformlarına çekmektir. O zaman, devrimci hareket tarafından tecrit edildikleri için, bugünkü kadar zararlı olamıyorlardı. Artık yalnız değililer. Dünün devrimcileri, proletaryaya ve devrime "elveda" deyip, reformcu yola girince, kendilerini TKP ile aynı yerde buldular. Burjuva uşaklığına yenileri soyundu. Böyle bir gelişme sonucu, çok daha geniş sol kitle potansiyeli bir süre daha dönemlerin barikatlarına çarpacaktır.

Pratik göstergeleriyle ortaya çıkan bazı olaylar, her yerde aynı ortak tavrı koyan ihamet cephesinin durumunu yeterince gözler önüne seriyor. Her renkten oportünist ve sosyal reformist tek bir örgütsel platformda bir araya gelmemekle birlikte, yine de Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı ortak tavır alıyorlar, ayrı siperlerde, ama aynı safta ve aynı stratejiye bağlı olarak hareket ediyorlar. Bunun için bir ihamet cephesi durumundalar. Bunların bir kısmı aynı partilerde birleşti. Diğerleri de bu yönde çaba içindeler. Aynı durmaları için hiç bir neden kalmadı, oysa birleşmeleri için yeterli neden var. Onlar adına birleşme çağrısını biz yapalım: Ülkenin Bütün Dönemleri Birleşiniz!

OLAYLARIN GÖSTERDİKLERİ

İlk örnek, Gazi ayaklanması sırasında, KÇSKK'nın 18 Mart eylemini, zor durumdaki devleti kurtarmak için ertelemesidir. Gazi ve Ümraniye Mart Sokak Savaşları, sermaye ve faşizmin yanında reformistleri de korkutmuş olacak ki, büyük bir çabayla kamu emekçilerinin eylemini erteleme yoluna gittiler. Reformist emekçi liderleri, kamu emekçilerinin tam da o sıradaki bir eyleminin, sermayeye ve faşizme karşı bir gösteriye dönüşeceği endişesi içindeydiler. Bu ortamda olacak eylemde kitleye hakim olmayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Bunun için eylemi ertelediler. Böylece halka karşı, gerici konumda hareket ettiler. Devlet ve tüm sermaye çevreleri, hain sendika liderlerinin bu tavrını göklere çıkardı. Onlar, sermayenin gözünde göklere çıkarılması gereken fedakâr "yurtseverlerdi". Bu örnek, sosyal-reformist liderlerin ve onlara yön veren politik çizginin, devrime ve halka karşı, burjuvazi ile ittifak kurabileceğini açık olarak göstermiştir.

İkinci çarpıcı örnek, 17-18 Haziran kamu emekçilerinin büyük Ankara eylemi sırasında, hükümetle uzlaşarak, görkemli eylemi sonuçsuz bırakmalarıdır. Hükümetle anlaşılan uzlaşmacı sendika liderleri, tam anlamıyla emekçileri aldattılar. Sonuç olarak, uz-

laşma uğruna, emekçilerin büyük gücü, yüksek enerjisi ve devrimci coşkusunu söndürüldü. Bu dönemlerin, eylem sırasında, Devrimci Emek'e karşı ta-kındıkları tavır, kimlere karşı, kimlerle birlik içinde olduklarını göstermesi bakımından çok önemlidir. Bu ün avcıları, faşist burjuva medya önünde boy göstererek faşist İçişleri Bakanı'na kırışçıkları sunarken; devrimci güçlere karşı düşmanlık yapıyorlardı. Onlar, devrimcilere karşı, devletin faşist bakanıyla birlik oldular. Yalnızca birlik olmakla kalmadılar, İçişleri Bakanı'na verdikleri söz gereği, eyleme karışan "kışkırtıcıları" da engellemeye kalktılar. Planları, devrimciler tarafından bozuldu. Reformist liderler, devrimcilere ne kadar uzaklarsa, burjuvaziye de o kadar yakınlar.

Gazi ve Ümraniye sokak savaşlarında, burjuvaziyle ittifak kurabileceklerini gösterdiler, Ankara'daki Haziran eyleminde de bu ittifakı devrimcilere karşı pekiştirdiler.

Üstünde önemle durulması gereken üçüncü örneğimiz de, KESK kurultayında, uzlaşmacı sendika liderlerinin burjuva partilerini çağırmasıdır. Daha önceki kitle toplantılarına çağrılan sermaye partilerine bir yeni eklendi; Faşist MHP. Faşist bir partinin, demokratik ve devrimci potansiyelin yoğun olduğu bir toplantıya

çağrılması "yeni" bir şeydi ve öyle üzerinden atlanılacak gibi de değil. Faşistleri çağırılanlar, halk düşmanlarını çağırarak kadar alçalanlar, bunu öyle düşünmeden yapmadılar. Bu, uzun uzun düşünülmüş, uzun erimli bir planın parçasıdır. Plan ve amaç şudur: emekçileri anti-faşist mücadeleden, giderek sınıf mücadelesinden vazgeçirmek; gerici faşist güçlerin altında söylendiği gibi olmadıklarını, onların da "vatan evladı" olduğunu, dolayısıyla düşmanlığı bırakmak gerektiğini anlatmak; emekçileri, faşistlerle birlikte olmaya alıştırmaktır. Kesinlikle amaç budur. Faşistleri çağırılanlar, aynı kurultayda, devrimcileri dışalamak için çaba gösteriyorlardı. Ankara'daki 17-18 Haziran Eyleminde devrimcileri açık isimle pankart açtılar diye, eylemden atmaya kalkanlar, Kurultayda sermaye partilerini ve faşistleri açık kimlikleriyle davet ettiler. Bu çarpıcı durum, sosyal reformistlerin, dönemlerin, devrime ve halka karşı nasıl bir ihanet cephesi kurduklarını göstermiyor mu?

Hiç utanmadan, kendilerine "devrimci", "sosyalist", "ilerici" diyen bu hainler, işçileri bakanına çiçek sunarken, o sırada devrimciler, aynı bakanın emriyle işkence görüyorlardı. Halk düşmanı katiller sürüsünün başına geçip, devrimcilere yönelik açık infazları yöneten bu faşist bakana çiçek sunmak, devrimcileri susturmaya kalkmak, öldürülen insanlarımızı karşı işlenmiş ağır bir suçtur. Gazi ve Ümraniye sokak savaşları sırasında, eylemleri, anti-faşist gösteriye dönüşecek diye, eylemi erteleyerek devleti içine düştüğü zor durumdan kurtarmak, halka karşı işlenmiş en ağır suçtur. Halkların cellâdı CHP'yi, halk düşmanı faşist MHP'yi Kurultaya davet etmek, devletin yanında yer almaktır. Reformistler, halkların isyan ve ayaklanmasının önünde barikat olmakla kalmıyor, emekçilere karşı, burjuvazi ile birlik oluyorlar. Siz bütün dönemler, sermayenin önünde onur-

İhanet cephesinin engellemeleri, kitlelerin önünde set olması devrimin zafere ulaşmasını önleyemeyecektir.

suzca yerlere kadar eğilirken, öte tarafta devrimciler onurlarıyla savaşmaya devam ediyorlar. Devrime ve halka karşı işlediğiniz suçların bedelini mutlaka, ama mutlaka ödeyeceksiniz.

MÜCADELE EDENLER ZAFERE ULAŞIR

Devrim karşı çıkanların dezavantajı, koşulların devrimci olması; her gün pek çok emekçinin olayların etkisiyle mücadeleye atılmasıdır. Devrimin maddi koşullarının olgun olması, devrimci kitle atılımının bu maddi temeller üzerinde yükselmesi; faşizmin onca terörüne, operasyonlarına, katliamlarına rağmen devrimci hareketin güçlenmesi, ihanet cephesine büyük bir darbedir. Devrimci olan koşullar reformistlerin etkisini kırınca; bu defa, toplumsal-politik koşulları yanlış göstermek için çaba içine girdiler. Toplumsal-politik ortamın, devrimden çok uzak olduğunu; devrimci gelişmenin uzun bir dönemi kapsadığını; devrimin, bu evrimci gelişmeden bir sapma olacağını söyleyip duruyorlar. İç savaş'ın adını bile anmak istemiyorlar. Adını anmak istemedikleri, aslında, emekçi halk kitlelerinin devrimci iç savaşıdır. Yoksa, burjuva iç savaş uzun süredir var. Burjuva iç savaş karşı halkın devrimci iç savaşını savu-

nacaklarına tersini yapıyorlar. Halk devrimci iç savaştan vazgeçirip; karşı-devrim cephesi karşısında eli kolu bağlı bırakmak istiyorlar. Reformist cephenin öne çıkardığı "barış, hemen şimdi" sloganının anlamı, kitleleri, faşist saldırılar karşısında pasif konumda tutmaktır. Sosyal reformizmin, burjuva karşı-devrimin azgın saldırılarına yanıtı; sosyal pasifizmdir. Faşizm, infaz, katliam, kaçırma vb. faşist terör yöntemleriyle üstümüze gelip pasifikasyon yaratmaya çalışırken; reformistler de, sosyal pasifizm teorisiyle, buna çanak tutuyorlar. Görüldüğü gibi ortamı, olduğundan farklı göstermekle, tüm reformistlerin amacı, devrimci potansiyeli, pasifize etmek; son çözümlemede, kitlelerin anti-faşist, anti-kapitalist devrimci başkaldırılarını önlemektir.

Koşullar devrimci; devrim, koşulları ve kitleleri değişime yöneltiyor. Bu durumda, sosyal reformizm ve sosyal pasifizm tam bir sonuç vermeyecektir. Mücadele, çelişkilerin keskinliğine, sınıflar ayrımının derin ve büyük olmasına bağlı olarak sertleşiyor. Sertleşen mücadele tüm toplumu saflaşmaya zorluyor. Saflaşma hızlanıyor. Herkes saflaşıyor. Reformist cephe güçleri de, karşı sınıfların saflaşmasına bağlı olarak yerlerini netleştiriyorlar. Devrimin bir gerçeklik durumuna geldiği, halkın ayaklandığı tüm ülkelerde, bu tipten insanların, tarihin akışını durdurmak için umutsuz bir direniş gösterdiklerini herkes bilir. Küba Devrimi sırasında, devrimi temsil eden Castro liderliğindeki 26 Temmuz Hareketinin ilerlemesi karşısında, çoğu kendisine "ihtilalci" diyen dönemler cephesi, devrimi önlemek için diktatör Batista ile anlaşma imzalıyorlardı. Hem de gerillaların yüksek otoritesinden yararlanarak, buna kalkışıyorlardı. Castro haklı olarak, durumu çok sert bir bildiri ile teşhir etti. Halkların kurtuluşu için savaşmak istemeyenler, yine Castro'nun söylediği gibi, savaşmamak için bir sürü ba-

hane bulurlar. Devrimci önder Che, Bolivya'da aynı ihanetle yüz yüze geldi. Kendisine kadrosal ve silah yönünde destek olacağını söyleyen KP yöneticileri, bırakalım destek olmayı, burjuvazinin gerillalara karşı yürüttüğü kampanyaya katılarak, karşı-devrimle aynı ağızdan konuştular. Che, yüz militana ihtiyaç duyarken, onların elinde, engelledikleri binlerce insan vardı. Che'nin ölümünden sonra hareketin liderliğini üstlenen gerilla lideri İnti, bir çatışmada kurtuluyor ve eskiden tanıdığı bir KP yöneticisinin evine giriyor. Ruhunu ve onurunu satan bu alçak, gerilla liderini ihbar ediyor ve katledilmesini sağlıyor. Devrime karşı bu alçaklığı yapan, bu sözde "komünist" solucan tek değildir. Latin Amerika'da ve bizde aynı cinsten hain pek çoktur. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi aynı ihanetle her zaman yüz yüze gelmiştir. Mücadele sertleştikçe, saflaşma netleştikçe, dönemler cephesi de düzeyinin gerici güçlerinin yanında yerini alacaktır.

Devrim yoluyla iktidara, oradan da sosyalizme varmak için yola çıkan devrimci hareket mücadeleden sık sık yalnız kalmıştır; burjuvazinin saldırılarının yanında, ihanet cephesinin de saldırılarına uğramıştır; ancak, baskılara, saldırılara ne boyun eğmiş, ne de yolundan ayrılmıştır. Devrimci hareket, bildiği devrimci yolda yürüme-ye devam etmiştir. Bugüne kadar zafere ulaşan yalnızca devrimci hareket olmuştur. Yalnızca mücadele edenler zafere ulaşır. İhanet cephesinin, engellemeleri, kitlelerin önünde set olması ve burjuvazi ile aynı ağızdan konuşarak, karşı kampanyalar açması, tarihin akışını, devrimin zafere ulaşmasını önleyemeyecektir.

Çelişkiler çok keskin, mücadele sert, Devrimimiz köklü, zaferimiz büyük olacaktır.

Devrim için savaşmaya komünist denmez.

Uğur GÜNDÜZ

*Devrim yoluyla iktidara,
oradan da sosyalizme
varmak için yola çıkan
devrimci hareket
mücadelede sık sık
yalnız kalmıştır;
burjuvazinin saldırılarının
yanında,
ihanet cephesinin de
saldırılarına uğramıştır;
ancak baskılara, saldırılara
ne boyun eğmiş, ne de
yolundan ayrılmıştır.
Bu güne kadar
zafere ulaşan yalnızca
devrimci hareket olmuştur.*

FAŞİZM YALNIZCA DEVRİMCİ ZOR'DAN ANLAR

Çürüyen tekelci kapitalist düzen, yalnızca faşizmle ayakta durabiliyor. Kanlı-terörist yöntemler, tekelci burjuva güçlerin tek korunma silahıdır. Devrimci durum boyutlandıkça, burjuvazi de daha bir saldırganlaştı. Düzenin çürümesi ve kitlelerin ayaklanması karşısında burjuvazi, baskıları artırmadan varlığını koruyamaz. Düzeni ve varlığını korumak için azgın saldırılarını tırmandıracaktır. Toplu imha yöntemlerinin yanında, kaçırma ve infaz olaylarının, geçmişe göre ileri düzeye çıkacağı kesindir. Teröre, yalnızca teröre başvuran faşizm ancak, kitlelerin devrimci terörüyle yanıtlanabilir. Çünkü faşizm, yalnızca devrimci terörden anlar. Faşizme anladığı dilden yanıt verilmeli. Yapıldığı saldırıların yanıtını almayan, işlediği cinayetlerin hesabı sorulmayan faşist sistem; bundan cesaret alarak, saldırılarını ve cinayetlerini üst noktaya çıkarır. Devrimci hareketin, yükseldiği devrimci zor yöntemlerinin yanında, esas tayin edici olan emekçi kitlelerin örgütlü ve kitlesel terörünü uygulamak dönemin ana devrimci görevidir. Ancak o

zaman faşizmin saldırıları gemlenir. Faşizmi bir daha geri gelmeyecek biçimde tarihe gömmek için, zorunlu olan devrime kadar, güncel olarak yapılması gereken doğru mücadele yöntemi, faşizmin zor'una, devrimin zor'u ile yanıt vermektir.

Kayıplar, infazlar karşısında anaların, devrimci hareketin ve Kürt ulusal güçlerinin mücadelesi yaygınlaşıyor. Bu konuda yeterli tepkiyi göstermeyenler sendikalar ve işçilerdir. Burjuva sendikacılığın sessizliğini anlamak mümkündür; işçilerin sessiz kalması ise tam bir cinayettir. Faşist burjuva medya her faşist cinayet sonrasında devrimcileri yalnız göstermeye çalışıyor. Oysa ki, eylemlerde, grevlerde

hep birlikte "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!" diye haykırıyoruz. Sorun pratikte tavır koymaya gelince, susulması teslimiyetçiliktir. Yine kitlelerin ortak eylemlerde yükselttikleri "Susmak Onaylamaktır!" sözünün pratik emri yerine getirilmelidir. Bazen sınıfın en ileri kesimi olan sınıf bilinçli işçiler bile şöyle düşünüyorlar: İnfazlar, kayıplar, öğrenci olayları, işçi sınıfının direk kendi sorunu değildir. Böyle düşünen işçiler hiç de az değil. Faşizmin devrimcilere karşı saldırı ve cinayetlerini, işçi sınıfının sorunu olarak görmemek, burjuvaziyle aynı ağızdan

konusmaktır. Çünkü burjuvazi, devrimcilere saldırırken, cinayet işlerken; bir taraftan da, onları toplumdaki tecrit etmeye çalışıyor. Oysa işlenen cinayetler ve saldırılar tüm işçilere ve emekçilere yöneliktir. Bir işçi bunu anlamadıkça, faşizmin saldırılarına karşı durmadıkça devrimci bir işçi olamaz; olsa olsa işçi sınıfı adına, burjuvazinin ağızından konuşan köle düşünceli bir insan olur. Devrimci işçi hareketi, faşizme karşı mücadele veren hareketlerdir. İşçiler, sıranın kendilerine gelmesini beklemeden harekete geçmelidir; çünkü "susmak onaylamaktır".

Kayıpların artması üzerine sosyal pasifistler de harekete geçti. Politik karakterlerine uygun yöntemlerle, kayıp-

ların bulunmasını isteyen eylemler ortaya koyuyorlar. İmza kampanyaları, pasif direniş, yazılı açıklama, postahane önü eylemleri vb. başlıca yöntemlerdir. En önemli konuda, faşizme karşı aktif mücadele vermek yerine, pasif eylem biçimlerine yönelmek, işlenen siyasi cinayetlere yanıt değildir. Pasif eylem biçimleri, ancak faşizme karşı mücadeleyi zayıflatır. Zaten sosyal pasifistler siyasi cinayetlerin durdurulmasını, cellâtlarımızdan istiyorlar. Böylece bir arpa boyu yol almıyorlar. Cellâtlardan, cinayetlerini durdurmalarını istemek; yapılanların üstünü örtmek, geçmişe sünger çekmektir. Cellâtların yapıkları yanlarına bırakılmamalı, devrimci zor aracı olarak kullanılacak ne varsa, onunla, faşizme karşı kullanılmalıdır. Sosyal pasifizm, faşizme güç verir; aktif devrimcilik ise, o'nu tarihe gömer.

Kayıplar-infazlar konusunda daha etkin tavır konmalı; devrimcilerin cenaze törenleri, her kayıp olayı, her infaz olayı faşizme ve sermayeye karşı güçlü anti-faşist gösterilere dönüştürülmelidir. Bir süre öncesine kadar binlerce devrimcinin katılımı ile yapılan cenaze törenleri, şimdi yüzlerce insanın katılımına kadar düştü. Devrimcilerin, ilerici-lerin bu kayıtsızlığını şiddetle mahkûm ediyoruz. Faşizmin katliamlarla yaratmak istediği pasifikasyondur. Pasif ve sessiz kalarak, faşizmin amacına varmasına yardım etmiş olunacaktır. Hiç

bir onurlu insan bu duruma düşmeye razı olmamalı; faşizme karşı savaşa girerek onuruna sahip çıkmalıdır. Köleliği ve kölece kişilikleri yok edecek olan şey, yalnızca devrimci mücadeledir. Her onurlu işçi, köylü, aydın, genç, kadın ve her onurlu insan, kayıpların, infazların hesabını sormak; bütün cephelerde faşizme karşı koymak için aktif biçimde mücadeleye atılmalıdır.

Kayıpların, İnfazların Hesabını Sormak;

İşkencenin, Katiamların Hesabını Sormak;

Faşizmi Devrim Yoluyla Yıkmak İçin Görev Başına!

Zafer AYDIN

Direnisten Zafere...

Faşist TC devletinin Buca katliamının ardından 23 cezaevinde katliamlara, baskılara ve hak gasplara karşı başlatılan açlık grevi, direnişinin 43. gününde zaferle sonuçlanmasının ardından Sağmalcılar Cezaevi'nde Genel Direnişe katılan örgütlerin temsilcileriyle yapılan röportajı yayımlıyoruz.

SORU 1— Son süreçte faşist devletin devrimci tutsaklara değişik biçimlerde saldırılarının gündeme geldiğine ve bu saldırıların Buca'da üç DHKP-C tutsağının katledilmesi ile, katliam boyutuna tımandığına tanık olduk.

Bu gelişmelerin ardından 23 cezaevinde yüzlerce devrimci tutsakla genel direnişe başladınız.

Sizleri böylesi bir genel direniş örgütlemeye getiren nedenleri anlatır mısınız?

SORU 2— Genel Direniş'iniz zaferle sonuçlandı. Kazanımlarınız nelerdir?

SORU 3— Genel direniş, değişik örgütlerin birlikte mücadele, dostluk ve dayanışmalarının da güzel bir örneğini somutladı.

Bunu bir kazanım olarak ele alırsak, bu kazanımı değişik alanlara taşımak ve daha da geliştirmek konusundaki düşünceleriniz nelerdir?

Sağmalcılar Cezaevi DHKP-C Temsilcisi Şadi ÖZBOLAT

CEVAP 1— Faşist devletin her alanda olduğu gibi cezaevlerinde de politikası iflas etmiştir. Cezaevlerine devrimcileri doldurarak, devrimci mücadelenin gelişimini engellemeye çabalan hep boşuna olmuştur. Devrimciler cezaevlerinde de olsalar, teslim olmamışlar, siyasi kimliklerini korumuşlar, halkımıza hep olumlu, ilerici, devrimci mesajlar iletmışlerdir...

Bu nedenlerden dolayı faşist devletin cezaevlerine yönelik saldırıları hiçbir zaman son bulmamıştır. Birçok defa cezaevlerinde devrimci irade karşısında yenilmiş, geri adım atmış olmasına rağmen, her fırsatta yeniden saldırmayı ihmal etmemiştir. Son süreçte ise bu saldırıların daha da boyutlandığını Buca Cezaevi'ne yapılan saldırıyla ise katliam boyutuna vardığını görüyoruz. Ancak hemen hemen tüm cezaevlerinde tecrit, sürgün ve imha politikaları değişik boyutlarda hayata geçirilmeye çalışılıyordu. Hemen tüm cezaevlerinde hak gaspları gündemdedi. Yine Ümraniye Tabutluğu'nun açılması, Sağmalcılar Cezaevi'nin spekülâtif haberlerle hedef haline getirilmesi, Sağmalcılar Cezaevi'ne yönelik saldırılar, tasfiye etme hesaplarını da gösteriyordu.

Faşist devlet tüm cezaevlerinde birden toplu bir karşı koyuş istemediğinden, tüm cezaevlerine aynı anda ve aynı nedenle değil, değişik zamanlarda değişik gerekçelerle saldırarak güçleri bölmek, direnişi zavıflatmak ve devrimci tutsak kitlesini teslim almak istiyordu.

Biz ise güçlerimizi organize etmeli ve bu saldırı dalgasını geri püskürtmeliydik. Başta Buca Katliamı'nın hesabının sorulması, katliamı gerçekleştirenlerin pişman edilmesi, Buca Cezaevi'nde gündeme getirilen saldırıları geri püskürtmek, çok daha ileri kazanımlar elde etmek, Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması, tecrit ve sürgün politikalarına son verilmesi ve tek tek cezaevlerinde hak gasplarının durdurularak tutsakların taleplerinin karşılanması amaçlanarak bir GENEL DİRENİŞ örgütlendi.

CEVAP 2— Evet, GENEL DİRENİŞ'imiz pürüzsüz denilebilecek bir şekilde tam bir zaferle sonuçlandı.

Bu GENEL DİRENİŞ'te zindanlarda devrimci tutsakların gerek siyasi, gerek sosyal talepleri açısından gerçekten çok önemli kazanımları olmuştur. Başlıbaşına Buca Cezaevi'ndeki tutsakların tüm taleplerinin, Ümraniye tabutluğunun kapatılarak tutuklu cezavi statüsüne, tabutluk uygulamalarına son verilmesi ve yeni düzenlemelerle hükümlü cezaevi olarak kullanıma açılacak olması bile çok önemli kazanımlardır.

Direnışimiz, faşizmin cezaevlerinde gündeme getirdiği genel saldırı politikasının önüne set oluşturmuş ve direniş sonrası devrimci tutsaklar açısından çok daha ileri kazanımların elde edilmesini sağlamıştır... Tecrit, sürgün politikaları boşa çıkmıştır.

Tutsaklık koşullarında mücadele, Devrimci Halk İktidar'ını kurana kadar sürecektir. Oligarşinin zindanları baskılara, katliamlara ve bunlar karşısında teslim olmayan özgür tutsağın onurlu direnişlerine tanık olmuştur. Ve bundan sonra da böyle olacaktır. Genel Direniş'imizi tutsaklık koşullarında mücadele açısından önemli bir deneyim olarak da değerlendiriyoruz. 23 Cezaevinde yüzlerce devrimci tutsak faşizme karşı organize olmuş, güçlerini birleştirmiş ve kazanmışlardır. Bu zaferden çıkarılacak ve geleceğe taşınacak, geliştirilecek olumlu dersler vardır. Bu açıdan bakıldığında birlikte mücadelemiz, devrimci dostluk ve dayanışmamız önemli kazanımlarımızdan birisidir diye değerlendiriyoruz.

CEVAP 3— Evet, bu bir kazanımdır. Ve önemli bir kazanımdır. Faşizme karşı mücadele eden, iddia taşıyan, anti-faşist güçlerin birliği faşizme karşı mücadele içinde gelişip güçlenecektir. GENEL DİRENİŞ'imiz birlik, dostluk, dayanışma üzerine söylenen pek çok laftan, yazılan pek çok yazıdan daha öğretici, eğitici mesajlarla doludur. Güçler birleştirilmiş, faşizme karşı durulmuş ve zafere yürünmüştür.

Politik cüret, kararlılık ve kazanmaya kilitlenme temelinde böylesi birliklerin kesin zaferimizdeki payı yadsınamaz.

Ortak noktamız düşmanın katliamı, katliam hazırlıkları, teslim alma politikalarına karşı olmaktır. Yani faşizme pratikte karşı olmaktır. Bu ortak noktayı yakalamalı, ayrılmaktan öne çıkaran değil, birleştirici, kapsayıcı olmak gerekiyordu... Bu başarılmıştır.

Bu kazanım devrimcidir. Devrimimizin gelişmesinin çıkarmadır. O halde biz bu kazanımı geliştirerek ve değişik alanlara yaymanın da devrimci olduğunu düşünüyoruz...

Faşizm halklarımıza saldırıyor. İşçilere, kamu emekçilerine, gençliğe, emekçi halklarımıza saldırıyor. Mücadelemizin sürdüğü her alanda, Halk Meclislerinde, İşçi Meclislerinde, Gençlik Meclislerinde, faşizme karşı olan, mücadele iddiasında olan güçlerin mücadelesinde birliklerinden, dostluğu ve dayanışmayı geliştirmelerinden yana olduğumuzu söylüyoruz. Bu tür birliklerde bugün sorunumuzun ana halkası bütün devrimci, ilerici, yurtsever güçlerle siyasal, askeri, ekonomik-demokratik hemen her platformda anlaşabilecek ortak noktaları bulmak, bu ortak noktaları geliştirerek faşizme karşı savaşı yükseltmektir. Ve dostlukların da mücadele içinde gelişeceğine inanıyoruz.

Son olarak ise, tutsaklık koşullarındaki mücadelemizde özgür tutsak kimliğimizle hiç bir gücün hiç bir teslim alma politikasına boyun eğmeyeceğimizi bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi TKP(ML) Temsilcisi Cemal KESER

CEVAP 1— Faşist devletin devrimci tutsaklara saldırması, dışarıda çeşitli Millet ve Milliyetlerden emekçi halka karşı geliştirdiği top yekûn saldırılardan bağımsız düşünmek gerekir.

Düşman, dışarıdaki kontrgerilla taktiklerini devrimci tutsaklara karşı da uygulamaya çalıştı. Saldırıları aynı anda tüm cezaevlerine karşı geliştiriliyordu. Tek tek cezaevleri seçilerek hedefe vanılmaya çalışılıyordu. Öncelikle Erzurum, Diyarbakır, Antep, Ankara, Bursa, Amasya, Yozgat, Konya olmak üzere tüm cezaevlerinde farklı dönemlerde çeşitli saldırılar yapıldı. Saldırıların hedefi, devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden arındırıp teslim almayı amaçlıyordu. Bu saldırılar boşa çıkartmak için bazı cezaevlerinde parça parça direnişler örgütlendi. Bu direnişler düşmana karşı etkili olsa da, genel anlamda etkili ve sonuç alıcı değildi. Bunun için Ge-

nel Direniş örgütlemenin bir zorunluluk olduğunun tespitini yapmıştık. Bunun hazırlıklarını yaparken, düşman özellikle Sağmalcılar ve Buca üzerinde yoğunlaşmıştı. Uşak medya Sağmalcılar ve Buca'yı hedef gösteriyordu. Bu saldırının işaretiydi. Sağmalcılar nezdinde Ümraniye Tabutluğu açılarak adım adım eritilip uygun bir ortam yakalanarak saldırı hedefleniyordu. Tam da böyle bir süreç yaşanırken Buca'da sayım bahane edilerek saldırı gerçekleştirildi. İlk saldırı etten barikatlarla karşılandı. Üç kahraman devrim savaşçısı şehit verildi. Düşman daha ilk saldırıda yenilmişti. Kararlılık ve direngenlik karşısında çareyi geri çekmekte buldu. Düşmanın bu saldırısını zincirin ilk halkasıydı. Düşman hamlesini yapmıştı. Devrimci tutsakların bu hamleye karşı yapacakları hamle önemliydi. Ya iyi bir eylem biçimiyle gerekli cevap verilecekti ya da düşman yeni saldırılar gerçekleştirilecekti. Genel saldırıya karşı tüm cezaevlerini ortak bir eylem etrafında toplayıp Genel Direniş örgütlemek bir zorunluluktur. Gerekli hazırlıklar yapıldıktan sonra 23 cezaevinde TKP(ML), MLKP, HKG, TKEP/L, DEVRİMCİ YOL ve DHKP-C tutsakları olarak Süresiz Açlık Grevi eylemi başlatıldı.

CEVAP 2 – Genel Direnişe daha başlarken kazanmıştık. Düşmanın genel saldırılarının önüne geçilmişti. Düşman Genel Direniş kırmak için her türlü hileye başvuruyordu. Daha ilk günden itibaren gittiği tüm cezaevlerinde "Sizin taleplerinizi kabul ediyoruz, açlık grevini bırakın" demeleri bunun en iyi göstergesiydi. Ama tüm çabalar boşa çıkartıldı. 23 Cezaevindeki devrimci tutsaklar tek yumruk tek yürek olmuşlardı. Cevapları netti. 6 temel talebimiz kabul edilmedikçe Süresiz Açlık Grevi'ni bırakmayacağız. Bu durum düşmanı şaşkına çeviriyordu. Bu kararlılık zafere kadar sürdü. Kazanımları çok yönlü değerlendirmeliyiz. Her şeyden önce cezaevleri tarihinde 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası yıllarından bu yana ilk defa bu kadar uzun süreli 23 cezaevinde aynı anda başlayıp aynı anda bitirilen bir direniş örgütleniyordu. Bu siyasal açıdan büyük bir kazanımdır. Ayrıca Buca'da devrimci tutsakların haklarını almaları, faşist savcı Yaşar Aslan'ın görev yerinin değiştirilmesi, müdürlerin görev yerlerinden alınmaları, kısacası hedeflenen 6 temel talebin kabul edilmesi Genel Direnişin etkisini dosta düşmana da göstermiştir. Yeri gelmişken şunu da belirtmek isteriz, Genel Direniş başladığında hükümet boşluğunun olması kimi dostlarımızın eyleme başlamama gerekçesi olmuştu. Parlatmanın faşist devletin bir peçesi olduğunu Genel Direniş bir kez daha ispatladı. Ayrıca devrimci demokrat kamuoyu ve tutsak ailelerinin ka-

rarlı ve direngen oldukları sürece kazanılmayacak zafer, aşılmayacak engelin olmadığını gösterdi.

CEVAP 3 – Genel direniş toplam yedi devrimci örgütün ortak eylem birlikteliği idi. Düşmanın kendi cephesindeki çelişkileri bir kenara bırakarak devrim cephesine topyekûn yüklendiği bir ortamda, devrimci cephe güçlü eylem birliktelikleri bir zorunluluktur. Bu içerde olsun, dışarda olsun mücadelesinin her alanında olması gerektir. Bu konuda partimizin anlayışı nettir ve pratiği mevcuttur. Ama genel olarak devrimci cephe bu konuda bazı eksiklikler vardır. Genel direniş eylem birlikteliğinin güzel bir örneğidir. Düşmana karşı dostluğu ve güveni pekiştirdi. Bu sadece tutsaklar cephesiyle sınırlı kalmadı. Aileler ve dışardaki dostlukların zemini oldu. Yakalanan bu zemin farklı alanlarda dostluk ve dayanışmanın zemini olabilir. Bu gün güçlü dostluklara ve birlikteliklere ihtiyaç vardır. Dar grup çıkarılardan sıyrılıp, düşman cephesine karşı dostluğu geliştirip pekiştirmek devrim cephesi açısından tarihi bir zorunluluktur. Bu da ancak pratik içinde gerçekleşir.

Sağmalcılar Cezaevi MLKP Temsilcisi M. Ali ÇELEBİ

CEVAP 1 – Faşist diktatörlüğün Türkiye ve Kuzey Kürdistan cephesinde gelişen işçi-emekçi ve devrimci-demokrat halk muhalefetine sindirme çabaları ve Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni kanla terör politikalarıyla yok etme saldırıları cezaevi cephesinde de yeni biçimler alarak Diyarbakır, Elazığ, Erzurum, Gaziantep, Ankara, Yozgat cezaevi örneklerinde görüldüğü gibi, devrimci tutsaklara yönelik genel saldırılar olarak sürdürüldü. Bu saldırıların son örneği olarak Buca'da yaşanan faşist katliam devlet politikasının ulaştığı düzeye işaret ediyordu. Buca Cezaevi'ndeki katliamcı saldırı bütün devrimci tutsaklara karşı yapılmış olduğundan ancak genel bir direniş ve karşı koyuşla püskürtülebilirdi. Genel direnişin dışında, tekil eylemliliklerle, protesto mahiyetini aşamayacak olan tavırlar, hem bu kapsamlı saldırıyı geriletemez, hem de gün kurtarma mantığının dışına taşamazdı. Özcesi faşist devletin Buca katliamı ve genel saldırısına ancak genel bir direnişle yanıt verilebilir, kapsamlı bir karşı koyuş örgütlenebilirdi. Ve örgütlendi.

CEVAP 2 – Bu direnişin en önemli kazanımı siyasaldır. Faşist diktatörlüğün gerçek aktörü MGK'nın yüzü açığa çıkarıldığı gibi, kimilerinin iddia ettiği gibi hiç de hükümet boşluğunun bulunmadığı gösterildi. MGK'nın iktidar olduğu bu yolla kanıtlandı. MGK'nın cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırı startını vermesinden sonra

başlayan ve en son Buca'da yaşanan katliamın sonucunda devrimci tutsakların MGK kaynaklı saldırılara karşı geliştirdiği genel direniş eylemi zafere ulaşarak, MGK kaynaklı kontrgerilla saldırılarına karşı bir barikat oluşturdu. Ve saldırı elde edilen kazanımlarla geri püskürtüldü. Bu siyasal kazanıma bağlı olarak genel direnişimizin sonucunda 23 cezaevindeki özgül sorunlar nezdinde varolan hak gasplarına yönelik taleplerin büyük çoğunluğu kazanım olarak elde edildi. Tutsakların talepleri doğrultusunda çözüme gidildi. Buca katliamının sorumluları olan cezaevi savcısı ve 1. Müdür'ün görev yerleri değiştirildi, adli soruşturma açıldı. Ümraniye Tabutluğu kapatılıp hükümlü cezaevi statüsü kabul ettirildi. Sağmalcılar Cezaevi'ne yeni tutuklu akışı sağlandı.

Genel Direnişimiz'de eyleme katılan örgütler açısından dostluk ve dayanışmanın güzel örnekleri yaşandı. Devrimci örgütler arasında dostluk bağları daha da güçlendi. Genel direnişimizin en önemli kazanımlarından biri de budur.

CEVAP 3 – Partimiz MLKP'nin diğer devrimci örgütlerle eylem birliği geliştirme ve güçlendirme politikası devrimci kamuoyu tarafından yakından biliniyor. Tutsaklık cephesinde de bizler son genel direnişle bunun güzel bir örneğini gösterdik. İlkeli mücadele ve eylem birlikleriyle, kitle kuyrukçusu, sağ kendiliğindenci ve reformistlerin "olmaz", "yapılmaz" dediklerini yaptık/başardık. Bunun yanında devrimci tutsak ailelerinin DETUDAP bünyesine bağlı olarak gösterdikleri faaliyet ve çeşitli eylemlilikler dikkate değerdir. İlerde gelişmelere bağlı olarak eylem birlikleri, devrimci örgütler arasında dostluk dayanışmayı arttırıcı bir tarzda sürececek ve daha etkili bir biçime kavuşacaktır.

Sağmalcılar Cezaevi'nden TKEP/LENİNİST Temsilcisi Ümit Onursal ÖZAT

CEVAP 1 – Aslında, sorunun yanıtı, sorunun içinde bulunmaktadır. Gerçekten de, faşist devlet, son dönemde, cezaevlerinde tuttuğu devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını hem kapsam, hem de şiddet yönünden arttırdı. Burada, göz önünde tutulması gereken en önemli nokta, Buca'da devrimci tutsaklara yönelik saldırının, ne tekil bir saldırı olduğu ve ne de oradaki görevlilerin başının altından çıkan bir şey olduğudur. Buca'da katliam amaçlı yapılan saldırı, faşist devletin yaklaşık bir yıl önce Erzurum ve Diyarbakır cezaevlerinde başlattığı saldırı politikasının son halkasıdır. Bu durum, Buca'da saldırıyı yönetenlerin kişisel sorumluluğunu ortadan kaldırmak ya da hafifletmemekle birlikte, soruna ancak bu açıdan bakıldığında,

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DİRENİŞ ve MÜCADELELERLE KAZANILAN HAKLAR KORUNACAKTIR!

Devlet, toplumsal mücadelenin yürütüldüğü her alana azgınca saldırıyor. Bu saldırılarla toplumu sindirmenin korkutmanın, teslim almanın hesaplarını yapıyor. Devrimci demokrat insanlar üzerinde her gün yeni yeni katliam denemeleri yapıyor. Gözaltında kaybetme tehditleri yoğunlaşıyor. Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar ve çok yakın bir zamanda tutsakların taleplerinin kabul edilmesiyle son bulan genel direniş hiçe sayılarak yeni hak gaspları başlatılıyor.

Burjuvazi çaresizliğini ve devrimcilere duyduğu kını gözüne aldı. İnsanlara kanıtlanıyor. Günlerce işkencelerden geçirilen gecelik bedenler gerekçesiz olarak tutuklanıyor veya savcılığa dahi çıkarılmadan serbest bırakılıyor. Devrimci tutsak yakınları cezaevlerinin önünde gözaltına alınıyor, kaçınıyor, işkence, kaybetme tehditleri ve dayaklardan sonra serbest bırakılıyor. Devlet devrimcilere yönelik saldırılarını artık gizlemeye dahi gerek duymadan, vahşice ve gayet aleni bir biçimde yapmaktadır. Cezaevinde, görüş çıkışı herkesin gözü önünde yaka-paça gözaltına aldığı insanları günlerce kabul etmemekte ve canı istediği zaman salıvermekte, ya da katletmektedir.

Amaç düşünmeyi, konuşmayı, yazmayı ve yaşamayı yasaklamaktır. Yaşananları gözden geçiren herkes "biz bu filmi daha önce görmüştük" diyor. Kimi zaman çok yoğun şekilde 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, kimi za-

manlarda ise daha üstü kapalı şekillerde TC'nin kuruluşundan bu yana emekçi, ezilen halklara ve onların savunucularına onuru ve direngen, kararlı insanlara karşı hep aynı senaryolarla saldırıldı. Devlet terörü en kanlı yüzünü göstererek, dönem dönem toplu katliamlara başvurdu. Dönem dönem teke tek saldırılar düzenledi, Kürt ve Türk emekçilerine. Cezaevlerinde de aynı durum yaşandı, yaşanıyor. Mücadelenin

Düzen partileri, ülkelerimizde yaşanan bu olayları, bizzat yönlendirmekte ve yaşananlara göz yummaktadır. Onlara verilecek her oy, yeni yeni cezaevleri, yeni gözaltında kayıplar, işkenceler ve devrimci tutsaklara yönelik saldırıların daha da artması demektir.

Bu oyun artık bozulmalıdır. Kitleler seçimleri boykot ederek düzenle ve faşist devletle bütün bağlarını koparmalıdır.

Devlet, önümüzdeki süreçte devrimci tutsakları teslim almaya yönelik politikalarını yeni saldırılarla yaşama geçireceğinin ipuçlarını direnişin zaferi ardından bir çok cezaevindeki devrimci tutsaklara saldırmaya verdi.

Devrimci tutsaklar açısından her şey açık ve nettir. Direniş ve

mücadelelerle kazanılan haklar ne pahasına olursa olsun korunacaktır.

**CEZAEVLERİNDE
FAŞİST DEVLET TERÖRÜNE
SON!**

**İNSANLIK ONURU
İŞKENCEYİ YENECEK!**

**YAŞASIN
DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN
VE DEVİRİMCİ TUTSAK
AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ**

bir başka alanı olan cezaevlerine düşmanın saldırmaması mümkün mü? Elbette değil. Hatta devletin faşist politikaları ilk önce cezaevlerinde, devrimci tutsaklar arasında yansımaları buluyor. Burjuvazi Türk ve Kürt emekçilerine yönelik kanlı katliam provalarının sinyalini cezaevlerinden veriyor.

Saldırıları planlı bir şekilde gerçekleştiriliyor. Yaşama hakkına ve siyasi kimliğe yönelik bu saldırılara sadece devrimci tutsakların ve devrimci tutsak yakınlarının sorunu olarak bakamayız. Devletin saldırıları her alanda artmıştır. Sorun insanlık sorunudur. İnsanlık onurunun ayaklar altına alınma çabası, insanlık onurunu korumak için tüm kitleleri harekete geçirerek, devrimci dayanışma ve mücadele birliği ile ezilmelidir.

TKEP/LENİNİST, DHKP-C, MLKP, TKP(ML), EKİM, HKG, DY davasından tutuklu ve hükümlü 1200 tutsağın toplam 23 cezaevinde başlattığı ve 40'lı günleri aşan açlık greviyle kazandığı haklar faşist TC tarafından yeniden gasp edilmeye çalışılıyor. Bunun için çeşitli cezaevlerinde idare ve asker tarafından baskı ve saldırılar gündeme getirilmeye başlandı. Süresiz açlık grevi direnişinin üzerinden 20 gün bile geçmeden Bursa, Malatya ve Konya Cezaevleri'nde başlayan saldırı ve baskı politikaları cezaevlerindeki mücadelenin önümüzdeki günlerde, özellikle de seçim aldatmacası bittikten sonra daha da boyutlanacağını göstergesidir.

16 Kasım'da Bursa Özel Tıp Cezaevi'nde koğuşaraması sırasında askerlerin tutsaklara saldırısı sonucunda 2 tutsak yaralandı. DHKP-C davası tutsaklarının kaldığı koğuşlarda arama yapan askerler devrim savaşçılarının resimlerinin bulunduğu panoları ve pankartları indirmek istedi. Tutsakların dışarı çıkması üzerine saldıran askerler, ABDULLAH ÖZTÜRK ve CENGİZ KUMANLI isimli tutsakları yaraladı. Devrimci tutsaklar yaptıkları açıklamada; bu tür saldırıların kendilerini teslim alamayacağını bildirdiler.

18 Kasım'da Batman E Tipi Cezaevi'nde bulunan 200 siyasi tutsak süresiz açlık grevine başladıklarını kamuoyuna duyurdular. Tutsaklar yaptıkları açıklamada, cezaevindeki baskıların arttığını ve ziyarete gelen yakınlarının polis otolarına bildirilerek iç çamaşırlarına kadar arandıklarını bildirdiler. Tutsaklar, baskılar ve bu tür uygulamalar sona erdirilinceye kadar açlık grevini sürdüreceklarını açıkladılar.

Erzurum Özel Tıp Cezaevi'nde bulunan Özgür Gündem gazetesi muhabiri SABRİ BOLEK, bazı gazetelere teleks göndererek sağlık durumunun çok kötü olduğunu belirtti ve kamuoyunun duyarlı olmasını istedi.

Bilindiği gibi devlet, Erzurum Ceza-

evi'nde 12 Eylül'de cezaevlerinde yaptığı vahşeti dahi aratan uygulamalar yapıyordu. Tutsakların genel direnişiy-le birlikte kısa bir süre için hafifleyen baskı ve işkenceler Erzurum Cezaevi'nde yine gündeme gelmiş bulunuyor. Sağmacılar Cezaevi'ndeki TKEP/LENİNİST, DHKP-C, MLKP, TKP(ML),

HKG, EKİM, DİRENİŞ HAREKETİ, DEVRİMCİ YOL, TDP, MLSPB davası tutsakları adına yapılan açıklamada Konya, Malatya ve Bursa Cezaevleri'ndeki saldırıların 23 cezaevinde 45 gün süren açlık grevlerinin sonrasında elde edilen insani yaşam koşullarına tahammülsüzlüğün sonucu olduğu kaydedildi.

Gaziantep Özel Tıp Cezaevi'ndeki tutsaklar mahkemeye gidiş ve gelişlerde baskı gördüklerini, en temel haklarından biri olan savunma haklarının ellerinden alındığını ve savunma haklarının engellendiğini bildirdiler. Tutsaklar adına bir açıklama yapan Galip Taş ve Mahmut İnci, mahkemeye giderken koğuştan çıkan tutsakların jandarma tarafından birkaç kez arandığını, yazılı savunmalarının ellerinden alındığını ve savunma haklarının engellendiğini bildirdiler. Ayrıca, arama sırasında üzerlerinden çıkan bütün eşyalara el konulduğunu, direnenlerin ise mahkemeye götürülmeden cezaevine getirildiğini açıkladılar.

Malatya-Doğuşehir Cezaevi'nde yakacak odun ve kömür verilmemesi nedeniyle tutsaklar çamaşırlarını ve ayakkabılarını yakarak ısınmaya çalışıyorlar. Sorunun çözümü için kapıları dövme eylemi yaptıklarını kaydeden tutsaklar bunun üzerine cezaevine onlarca jandarma getirildiğini belirttiler.

Devrimci tutsaklar, cezaevi idaresinin en sıradan haklarını bile vermemek için direndiğini, tutsakların moralini bozmak için her yolu denediğini belirttiler.

Aydın Cezaevi'nde DHKP-C davası tutsaklarından Ümit Doğan Gönül isimli devrimci, 24 Kasım Pazar günü süresiz açlık grevinin bünyesinde yarattığı tahribat sonucu rahat-sızlandı ve yaşamını yitirdi.

Erzurum Özel Tıp Cezaevi'nde cezaevi müdürü Mete Erdem'in emriyle gardiyan ve jandarmalar tutsaklara saldırdı. Çok sayıda tutsak yaralandı. Saldırıyı protesto etmek amacıyla tutsaklar, dönüşümlü açlık

grevine başladılar. Toplam 150 PKK tutsağının başlattığı açlık grevini, 40'a yakın tutsak süresiz açlık grevine döndürdü.

Konya E Tipi Cezaevi'nde erkek gardiyanların bayanlar koğuşunda arama yapmak istemesi üzerine, tutsaklar ile gardiyanlar arasında tartışma çıktı. Devrimci bayan tutsakların saldırılara karşı barikat kurdukları ve slogan atarak karşılık verdikleri öğrenildi. Saldırı sırasında iki tutsak ağır yaralandı.

SON AÇLIK DİRENİŞİNE İLİŞKİN TUTSAK YAKINLARININ MESAJLARI

Nigar Kösemehmetoğlu: İçtenlikle söylemek isterim ki, yanınızdayız. Ben isterdim ki, genel olarak biz onların önünde olalım. Ama onlar bizim önümüzde.

Ezgi: (7 Yaşında.) Açlık grevinin bitmesine sevindim. Üzülüyordum. Açlık grevini durdurmak istiyordum. Açlık grevini bitirmek için eylem yapılması gerekiyordu. Ben Bakırköy'de Ümraniye Tabutluğunun yakılması eylemine katıldım. Bundan sonra yaşam da büyüyor. Babamın yanında olacağım.

DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN

GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ, YAPI SANATEVİ, ANADOLU HALK KÜLTÜR SANAT MERKEZİ, YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ'nden Devrimci Sanat Emekçileri adıyla yapılan açıklamada, 7 Kasım 1995'te Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamı protesto etmek ve 23 cezaevinde 1200 tutsağın sürdürdüğü açlık grevine destek vermek amacıyla CHP Beyoğlu İlçe Binası'nı işgal eden ve CHP yöneticileri tarafından polise teslim edilip yoğun işkence-lerden sonra tutuklanıp Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderilen GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU, KUTUP YILDIZI, ÖZGÜRLÜK TÜRKÜSÜ, GRUP MUNZUR'un devrimci sanatçılarla dayanışma amacıyla 1 ARALIK'ta "DEVRİMCİ SANATÇILAR SERBEST BIRAKILSIN GÜNÜ" ilan ettikleri belirtildi.

Gözaltında kaybedilenlerin aileleri, sanatçı ve aydınların gözaltında kayıpların bulunması, sorumlularının yargılanması için 27 haftadır her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdikleri oturma eylemi, 18 Kasım'da, 21 Kasım 1980'de gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınamayan HAYRETTİN EREN ve 21 Ekim 1995'te akrabasının evinden çıktıktan sonra kaybolan DÜZGÜN TEKİN için gerçekleştirildi.

Galatasaray Lisesi önündeki eyleme, Hayrettin Eren'in annesi Elmas Eren, kardeşi Faruk Eren, Düzgün Tekin'in annesi Elif Tekin ile Babası Veli Tekin ve yaklaşık 100 kişi katıldı.

● ● ● Oğulları TIKKO davasından aranan ve emekli maaşını almak

için Dersim'e giden HATİCE KUTAN 3 kişi tarafından kaçırıldı. Hatice Kutan'ın avukatı savcılığa ve emniyete yaptığı bütün başvuruların sonuçsuz kaldığını belirtti. Hatice Kutan'ın kızı Birgül Kutan da bir süre önce Bayrampaşa Cezaevi önünden kaçırılmış ve daha sonra serbest bırakılmıştı.

İzmir Menemen'de oturan 29 yaşındaki BAKİ ALCA 17 Kasım 1995'den beri kayıp. Kardeşinin 17 Kasım sabahı alışveriş için İzmir'e gittiğini ve bir daha geri dönmediğini belirten ağabeyi Hüseyin Alca, kardeşinin HADEP İzmir İl ve Çiğli İlçe örgütüne arada sırada uğradığını, bunun dışında siyasi bir faaliyetinin olmadığını belirterek, "Tüm makamlara başvurduğum, ancak bir sonuç alamadım" dedi. Aliğa Cumhuriyet ve DGM Başsavcılığına başvurduğunu belirten Alca, "Pazar günü düğünü vardı, Önce nişanlısının yanında sandık, ancak hala bir ize rastlayamadık" şeklinde konuştu.

● ● ● Malatya Doğanşehir Cezaevi'nde tutsaklara yakacak verilmemesi nedeniyle bir çoğunun hastalanması üzerine cezaevindeki tutsak yakınları adına bir açıklama yapan tutsak babası HACI ŞAHİN, cezaevindeki tutsakların durumunun kötü

olduğunu ve aralarında böbrek hastalarının bulunduğunu belirtti. ŞAHİN, durumu Malatya Başsavcısı ZAFER SİPAHİ'ye iletliğini ve Sipahi'nin kendisini azarladığını açıkladı.

● ● ● Buca Cezaevi'nde yaşanan katliamı protesto etmek amacıyla 7 Kasım 1995 günü CHP Beyoğlu İlçe Binası'nı işgal eden devrimci sanatçıların tutuklanarak cezaevine gönderilmesi protesto edildi. İstanbul Tabipler Odası'nda, GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ, YAPI SANATEVİ, OKMEYDANI HALK KÜLTÜR SANAT MERKEZİ, MEZOPOTAMYA KÜLTÜR MERKEZİ, ESENYURT KÜLTÜR MERKEZİ, EVRENSEL KÜLTÜR MERKEZİ, GAZİ HALK KÜLTÜR EVİ, Ressam AVNİ MEMEDOĞLU, Yazar HAYATİ AZİM, Ressam HAKAN DİLEK yaptıkları açıklamada, CHP yöneticilerinin devrimci sanatçıları polise teslim ettiğine dikkat çekerek gözaltına alınanların işkence gördüklerini belirtti.

● ● ● DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikası üyeleri uzun süredir kendisinden ha-

ber alınamayan tekstil işçisi DÜZGÜN TEKİN'in gözaltında kaybedilmesinden endişe duyduklarını belirttiler. Tekin'in akibetinin açıklanması için bir yazılı basın açıklaması yapan Tekstil-İş Sendikası sonuna kadar olayın takipçisi olacağını kaydetti. Açıklamada "kendisine işçiyim, emekçiyim, insanım diyen herkesi duyarlı olmaya ve sorumluluğa davet ediyoruz" denildi.

● ● ● 15 Kasım'da Bayrampaşa Cezaevi önünden kaçırılan ve polislerin gözaltında olduğunu kabul etmediği ALİ İHSAN AY, 20 Kasım gecesi Yeşilköy'de serbest bırakıldı. ALİ İHSAN AY yaptığı açıklamada, JITEM'e bağlı olduklarını söyleyen 4 kişi tarafından kaçırıldığını ve askeri bir binada, kapısında 2 askerin nöbet tuttuğu bir hücrede günlerce işkence gördüğünü belirtti.

● ● ● 19 Kasım Pazar gecesi, evine giderken jandarma tarafından gözaltına alınan Devrimci Emek okuru Ergül Çiçekler gözaltında kaybedilmekle tehdit edildi. Yaklaşık 2 saat sonra serbest bırakılan genç, bu kez sivil polislerce gözaltına alındı ve bir eve götürülerek kendisine işbirliği teklifi yapılarak, ölümle tehdit edildi.

DETAk, olayı basına duyurdu. İşbirliği önerilerinin ve gözaltında kaybetme teh-

ditlerinin devletin acizliği olduğunu belirtti.

16 Kasım günü DETAK'lı aileler, cezaevlerinde yaşanan son açlık direnişi sırasında tutsakların taleplerinin kabul edilmesi amacıyla yapılan basın açıklamasında polislerin kurşunlarına hedef olan 14 yaşındaki lise öğrencisi Evrim Öktem'i ziyaret ettiler. Validebağ Öğretmenler Hastanesine giden aileler Evrim'le devrimci tutsakların zaferi üzerine sohbet ettiler. Evrim Öktem "Direnişin zaferini selamladığını ve moralinin çok iyi olduğunu" belirterek, "birgün cezaevlerindeki tüm devrimcilerle kucaklaşacağını söyledi.

● ● ● 25 Kasım'da Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan kayıp aileleri, gözaltında kaybedilen Düzgün Tekin'in polisler tarafından kaçırıldığını, başına gelecek her şeyden devletin sorumlu olduğunu söylediler. Daha önce gözaltında kaybedilen Hasan Ocak, Ali İhsan Dağlı, Ayşenur Şimşek ve Rıdvan Karakoç'un başına gelenlerin Düzgün Tekin'in de başına

gelmesinden büyük endişe duyduklarını belirttiler.

● ● ● İHD Kayıpları İzleme Komisyonu, ve İstanbul Şubesi de olaya ilişkin bir açıklama yaparak devletin gözaltında kayıp politikasını protesto ettiler.

● ● ● Sağmalcılar Cezaevi önünden kaçırılan Zülcihan Şahin, Meral Çavundur 10 gün boyunca Vatan Terörle Mücadele Şubesi'nde işkence gördükten sonra serbest bırakıldılar. Şahin ve Çavundur, polis kendilerine "sizi istersek öldürür-

üz, kimse bizden hesap soramaz" diyerek askı, elektrik ve falaka yöntemleriyle işkence yaptıklarını anlattılar. İHD'de düzenlenen bir basın açıklamasında DETAK, gözaltında kayıpların son dönemde arttığına dikkat çekerek Düzgün Tekin'in bu konuda yaşanan en yeni örnek olduğunu açıklayarak devletin faşist uygulamalarını protesto etti. Aynı gün gözaltında olduğu bilinen ve kendisinden haber alınamayan Düzgün Tekin'in ailesi de bir basın açıklaması düzenleyerek "Düzgün'ün başına gelecek her şeyden devlet sorumludur" şeklinde konuştu.

Fransa'da "Bask bölgesi siyasi tutsaklarıyla dayanışma gösterisi" düzenlendi. Ellerin Bask bölgesi siyasi tutsaklarının resimlerini taşıyan 5000 tutsak yakını yürüyüş boyunca "Siyasi Tutsaklara Özgürlük!" sloganı attı.

● ● ● 26 Kasım Pazar günü DETU-DAP'lı aileler, Kadıköy Altyol'da Düzgün Tekin şahsında tüm gözaltında kayıpları protesto etmek amacıyla bir gösteri yaptı. "Düzgün Tekin 21 Ekim'de kaçırıldı, kaybedilmek isteniyor. Evlatlarımızı öldürmeyeceğiz" pankartının açıldığı gösteride sloganlar atıldı. Polis gösteriye saldırarak bazı tutsak yakınlarını gözaltına aldı.

Tüm Analara Açık Mektup

Artık kendi köşesinde yazısına boyun eğen, oğlunun, kızının mücadelesine sırt çeviren, düşmanın yıldırıldığı, susturduğu insanlar değil analarımız. Onlar da çocuklarıyla birlikte savaşıyorlar, çocuklarıyla birlikte atıyor yürekleri. Sevdanın türküsü artık onların da dilinde. Bu türküyü söylemeyen analar, siz de yırtın perdesini korkaklığın ve yalınlığın. Direngen anaların arasına katılın. O coşkuyu ve mücadelenin güzelliklerini yaşayın. Bir devrimci tutsağın anasına mektubunu ve çağrısını yayınlıyoruz.

"Aslını sorarsanız bugüne değin anama hiç mektup yazmadım. Belki bundandır, şimdi ne yazacağımı şaşırılmış durumdayım. Ama içimden bir ses bana "yaz" diyor. Yazmak istiyorum. Söyleyeceğim, anlatacağım, paylaşacağım o kadar çok şey var ki. Belki bugüne değin anama bir satır olsun yazmadığım için şimdi kızıyor sunuzdur. "Ana yüreği nedir bilmiyosun" diye sitem ediyorsunuz. Haklısınız, suçluyum. Hele hele sizin gibi anaları görünce utanımdan yüzüm daha da kızarıyor. Eğer benim anam da sizin gibi olamamışsa, bunun suçunun bende olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Ve sizlere, analarıma, beni oğul diye bağırna basanlara söz veriyorum, bundan sonra anama mektup yazacağım. Onu da sizin aranızda katmaya çalışacağım. Ne mi yazacağım mektuplarımda? Anlatayım. Eksik bıraktıklarım olursa beni bağışlayın.

Her ziyarette kabine girip; sanki dokuz ay karnında taşıdığı, bakıp büyüttüğü, tehlikelerden koruduğu, yemeyip yedirdiği oğlunun halini-hatırını sorarmışçasına halimizi-hatırımızı soran, elini yumruk yapıp "merak etme oğul, sizin yanınızdayız, kazanacağız" diyen siz analarımı anlatacağım.

İki gün önce ya bir basın açıklaması, ya bir yürüyüş ya da bir işgalde polis da-

yağı yemiş her yanı morluklar içinde kalmış ama ziyarette gözbebeklerimizin içine o pırl pırl, canlı gözleriyle bakarak "ne olacak ki dövsünler, biz sizleri onlar öldürsün, işkence etsin diye doğurmadık. Dayak da yesek sizin yanınızdayız" diyen analarımı...

"Oğullarımız yemek yemiyorsa biz de yemeyiz" diyerek bedenlerini bizlerle birlikte açlığa yatıran analarımı...

Dayak, küfür, hakaret pahasına il il dolaşan, cezaevlerini gezen, tanımadığı ama oğlu gibi sahiplendiği biz çocuklarına umut, inanç taşıyan analarımı...

Gelen güzün yarattığı havayı bir gül gibi koklamaya başlayıp, umut tacirliğine soyunanlara yüz vermeyerek; "yenilirsek de dövüşerek yenilmeliyiz, hiç kimseye vereceğimiz bir hesap kalmamalı deyip bedenlerimizi açlığa yatırdığımız 25 Eylül'den itibaren 43 gün boyunca bizi yalnız bırakmayan, bize yaptıkları eylemlerleradyolardan, televizyonlardan, gazetelerden... umut aşıl原因 analarımı...

Yaptıklarıyla gönüllerimizde unutulmaz bir yer elde eden, unuttuğumuz şeyleri bize yeniden yaşatan, kavgayı öğrendiğimiz kadar, bize acılara direnmeyi de öğreten analarımı...

50, 70 yıllık yani bir asıra yakın hayatlarında, yaşadıkları zulmün ve çilenin dahi hesabı eksik tutulmuş, ama gitgide yaşamları bir efsaneye dönen ve ölümün yankılarından bir güle dönüştüğü ve kim ne derse desin tarihin kendilerini asla unutmayacağı analarımı...

Evet, daha birçok şeyi anlatacağım. Onun da sizin gibi onlarca, yüzlerce, binlerce çocuğu olması için, sadece benim değil hepimizin anası, sizlerin kardeşi, yol arkadaşı olması için anlatacağım.

Bak ana, acının miladıyla başlayan bir hikayedir bu. Yaşayıp gelmişsin ormanlar gibi yanarak, her dönemde uğultulu uçurumlarla karşılaşmış, her şafakta uzun uzun kurt ulumaları duymuşsun. Denizler yakalandı denildiğinde inanmamış, asıldığını duyunca hüzünlenmiş, günlerce yasını tutmuşsun. 12 Eylül'le birlikte sen de tüm analar gibi oğlunun hayatından endişe etmiş, bir gün oğlunun öldü haberini alacağını düşünüp durmuşsun. Nice analar çocuğunun akıbetini öğrenmek için yine cezaevi cezaevi dolaşırken, devletin yakasına yapışıp "oğlumu ver" diye haykırırken, sen köşene çekilip ağla-

makla yetinmişsin. Artık buna bir son vermelisin. Bilmelisin ki ağlamak ne sana ne biz çocuklarına fayda vermemekte. Acılarını dindirmenin yolu, geçmişi, çaresizliği yakıp atmaktadır. Ancak o zaman bir bulut gibi kendiliğinden uçup gider acılar. Yeni uçurumlarla karşılaşmazsın o zaman. Ve gezlerinin keder kıvrımlarını yapıp fıskırdığı zaman öfke, işte o zaman, sevda için vuruşmanın önünde hiç bir engel kalmamıştır. İşte o zaman sen de Gülşah ana, Müşerref ana, Ümmühan ana, Hayriye ana gibi binlerce çocuğun anası oluverirsin birden. Seni binlerce kol kucaklar, sevgi dolu binlerce genç göz sana bakar, seni dinler. Sevinçlerin büyütür büyütür ve asi bir tay gibi şahlanır. Artık gözlerinden bizleri hüzünlendiren damlaları değil, bizlere ve geleceğe umut, inanç veren güllükleri görmeye başlarız. Tıpkı o direnen o umutlu muhteşem analarda olduğu gibi.

İsmini bilmediğim belki tanımadığım, hiç görmediğim ve görmeyeceğim yiğit analar, bu direnişle birlikte bana sizin gibi analara sahip olmanın verdiği gururu yaşattınız şimdiye kadar hiç tatmadığım bir sevinci bahsettiniz. Sizlere sonsuz teşekkürler. Hepinizin ellerinden öperim. Sizden bir isteğim var, anamı da yanınıza alın, onu da katın aranızda.

Nice direnişlerde, kavgalarda omuz omuza olacağımıza yürekten inanıyorum. Devrim bayrağı sizin nasırlı, sizin öpülesi ellerinizde daha da yükseliyor. Mücadeleniz mücadelemize ve bize güç katıyor."

**Devrimci Tutsaklarla
Dayanışma İçin
Hesap Numaramız
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hes. No: 1047 30000 627417**

**Sömürenlerin-sömürülenlerin olduğu bir ülkede
tarafsız kalmak mümkün değildir!**

YA

AYDINLARIMIZ!..

İnsanlık tarihi yaşadığı tüm tarihsel ve toplumsal evrimi içerisinde maddenin hareket yasasından etkilenmiş, onu yorumlayıp kavramaya çalışmıştır. Kavradıkça değişmiş, değişirken değiştirmiştir. Ancak bu yorumlayış ve kavrayış, bulunduğu çağa, bilgi birikimine, sosyal ve tinsel konumlanış biçimiyle farklılaşmışlardır. Ancak hepsinin ortak yanı, toplumdan farklı ve yüksek bilgi birikimine sahip olmalarıydı. İlk çağlardan başlayarak Büyücü, Bilge, Hoca, Alim vb. anıldılar. Çağımızda ise toplumsal bilgi birikimini elinde bulunduranlara "Aydın" diyoruz.

Aydınlar, Doğa ve Toplum olaylarının diyalektik evriminin bir sonucu olarak elde ettikleri bilgi birikimini yazımlayıp kavrarırken, kendi düşüncelerine dayanırlar. Bu nedenle, genellikle bireysel üretim faaliyeti içerisinde bulunurlar. Ancak bu üretim tarzı her toplumsal formasyonda niteliğine bağlı olarak sürdü. İlk çağlarda Büyücü, bilgisini kabile reisleri için ve ilkel komünal toplum için düşünce üretti ve kabile içerisinde ayrıcalıklı bir konuma sahip oldu. Köleci toplumda ise, bilgi, köle sahipleri için işlev gördü. Feodal Toplumda, derebeyler, toprak ağaları için. Kapitalist toplumda, kapitalistler için. Sosyalist toplumda ise, tüm toplum için üretildi. Böylece doğa ve toplumsal koşullar içerisinde sınıfsal ayrışmaya uğradı. Ve ait oldukları sınıfın ideolojisini ürettiler. Burjuva ideolojisi, burjuva sınıfın egemenliği için üretilirken, marksizm-leninizm, işçi sınıfının egemenliği için üretildi. Kısaca söyleyecek olursak sınıflı toplumda bilgi, egemen sınıfın çıkarları için üretilir. Öyleyse aydınlar sı-

nıflar üstü değildir ve olamazlar.

Entellektüellerin de konumu aydınlarinkinden pek farklı değildir.

Entellektüel kavramı ilk kez 28 Ocak 1898'de Fransa'da Dreyfus olayıyla kullanılmış ve günümüzde de kullanılan bir kavramdır. Ancak bugün Entellektüel kavramı genel olarak çürümüşlüğün ve yozlaşmanın bir ifadesi olarak, kısaca "Entel" olarak kullanılıyor. Oysa, entellektüellerin gerçek misyonu: Gerçeğin çarpıtılmış biçimiyle savaşmaktır.

Gerçeğin saptırılmış (ideolojik) versiyonunu topluma kabul ettirmeye çalışan, devletin bu işlere koşulmuş "Aydın"ının, aldaticıların ipliğini pazara çıkarmak, açıklıktan yana olmayan, gerçeğin ortaya çıkmasından zarar görecektir sınıflara karşı, gerçeği savunan, gerçeğin çıkmasından yana tavır koymayan tutumları var mı? Devletin, egemen sınıfların ve onların kiralık araçları tarafından üretilen yalan ve demagojileri ortaya çıkarmada ve doğruyu ortaya koymada ve savunmada ne kadar tutarlıdır? Oysa gerçek aydın, Entellektüel; Baskıya ve Sömürüye karşı, kafa tutan, değiştirmek ve devirmek için mücadele edendir ve mücadele ettiği oranda bu ünvana sahip olabilir. Aksi takdirde şarlatandan başka bir şey değildir.

Aydınlar, entellektüeller, yaşam tarzları ve üretim faaliyetleri nedeniyle bireyseldir. Kollektiviteye, örgüt disiplinine kolay uyum sağlayamaz. Bu nedenle biliyoruz ki; Aydın kesiminin çok küçük bir bölümü proletarya saflarında ve onun öncü partisinde örgütlenecek ve devrim saflarında savaşacaklar-

dir.

Fakat sömürenlerin-sömürülenlerin olduğu bir ülkede tarafsız kalmak mümkün değildir. Emperyalizme bağımlı tekeli burjuvazinin en ırkçı, en şoven, en bagna, en kan dökücü, terörist diktatörlüğünün egemen olduğu ülkemizde burjuvaziden yana mı? İşçi sınıfından yana mı? sorusu artık cevaplandırılmalıdır. Entellektüeller, sanatçılar, bilim adamları, yazarlar, çizerler bu sorunun cevabını bilmek ve buna uygun davranmak zorundadırlar. Sınıflararası çelişki ve çatışmalar bunu zorunlu kılıyor. Eskiyen, çürüyen, yok olandan yana mı? Geleceği olan yeniyeye, çağımızın en ileri, en modern dünyaya görüşü olan işçi sınıfı ideolojisinden yana mı?

Ancak, proletarya, kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürecektir. Proletarya ve onun öncü komünist partisiiyle sınıfların ortadan kalkmasıyla özgür üretim, kolektif düşünüş ve yaşayış biçimi var olacaktır.

Şimdi Aydınlarla ve Entellektüellere sesleniyoruz: Hangi sınıftan yanasınız? **YA BURJUVAZI, YA PROLETARYA!**

Saflarınızı Belirleyin!

İçinde bulunduğumuz iç savaş koşullarında aydınların sınıfsal karakterlerine bakmayacağız, onların kendilerini proletaryaya ne kadar adadığına bakacağız.

**AYDINLAR İŞÇİLEŞİN,
İŞÇİLER AYDINLAŞIN!**

TR02 10001

Arif MERT

**DEVİRİNCİ
EMEK
OKU-OKUT
ABONE OL
ABONE YAP**

KESK

Reformizme Hayırlı Olsun(!)

Kamu Çalışanları Sendikaları Konfederasyonlaşma Kurultayı 11-12 Kasım 1995 günlerinde Ankara'da toplandı.

Bu kurultayı tartışmadan önce, kurultaya hangi aşamalardan geçilerek geldiğini kısaca anımsarsak, kurultayı daha doğru bir biçimde irdeleyebiliriz.

Kamu emekçilerinin 1986 sonlarında başlayan sendikalaşma çabaları 1990 yılında meyvalarını vermeye başladı. İlk önce Eğitim Emekçileri uzun tartışmalar sonunda sendikal anlayış tespitinde ki iki farklı yaklaşım sonunda iki ayrı sendika olarak kuruldu. 5 Mayıs 1990'da uzlaşmacı sendikal anlayışın temsilcisi olarak EĞİTİM-İŞ; 13 Kasım 1990'da da sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışının savunucusu olarak EĞİTİM-SEN kuruldu. (Bizler o dönemde emekçi öğretmenler olarak, EĞİT-SEN'in kurucuları içinde yer aldık ve tüzüksel, programatik yapılanmasının ideolojik belirleyicileri olduk.)

Bu iki sendikal örgütlenme anlayışı bugün dünyada işçi sınıfı mücadelesinin belirleyenleri olanak (Hiç örgütlü gücü kalmayan Kızıl Sendikalar Enternasyonu - KSE-) ile çok az bir gücü olan Dünya İş Konfederasyonu - DİK-'i saymazsak) Dünya Sendikalar Federasyonu (DSF) ile, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (UHSK)'nin ülkemize yansımalarıdır.

Daha sonraki süreçte bu iki sendikal anlayışı baz alan bir sürü kamu emekçisi sendikası onlarca iş koluna yayılarak kuruldu.

Sınıf ve Kitle Sendikacılığını savunan sendikalar eylem birliği temelinde "Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu"nu yani KÇSP'yi oluşturdu. Uzlaşmacı sendikal anlayışa uygun kurulan sendikalar da "Eşgüdüm" birliğini oluşturdu.

Ülkemizdeki ağır ekonomik ve siyasal bunalımın da etkisiyle KÇSP eylemliliklerden yükselerek hızla kitleleşti. Eşgüdüm ise uzlaşmayı öne çıkardığı için kitlelerden tasvip görmüyordu. KÇSP tüm kamu emekçilerini kapsayarak sistemin yaptırımları karşısında daha güçlü konuma gelebilme için bu süreçte "birlik" düşüncesini öne çıkardı. Aslında birliğe en fazla ihtiyacı olan, duraklama ve hatta tükeniş noktasına savrulan Eşgüdüm sendikalarıydı. Bu dönemde bizler her zaman olduğu gibi, sınıf mücadelesinin gereği "birlik sağlanmalıdır ancak bu birlik sınıfın ideolojisinde bir birlik olmalıdır" dedik. Bize ve bizim gibi düşünen diğer devrimcilere rağmen, yönetimleri nicel kitle çoğunluğuyla denetimine almış olan reformist eğilimler hiç koşulsuz birliği savunmak KÇSP ile Eşgüdüm'ü birleştirecek KÇSKK'yı oluşturdu.

Elbette ki, hiç koşulsuz ve ilkesiz bir biçimde gerçekleşen bu yakınlaşma sonrası KÇSP'li reformistlerle Eşgüdümlü uzlaşmacıların

birliğini yaratarak, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerini fiilen ortadan kaldırıp sadece söylemde hoş bir seda olarak telaffuz etmeğe başlamasına yol açtı.

KÇSKK sürecinde burjuvaziyi bunaltan eylemlilikler, göstermelik eylemliliklere dönüşerek, eşgüdüm'ün uzlaşmacı ruhunun hakimiyetine girildi.

İşte böylesi bir süreçle KÇSKK önüne koyduğu takvimi işleterek bölge toplantılarından Haziran '95 temsilciler kurultayına ulaştı. Temsilciler kurultayının oluşturduğu yürütme ve aldırılan kararıyla 6 ay içinde konfederasyonu kurma çalışmaları başlattık. KÇSKK yürütmesi 6 ayda hiç bir ön hazırlık yapmadan konfederasyon tüzük taslağını bile genel üye tabanında tartışmaya açmada kurultaya gelindi. Tabii bizim ön hazırlıktan kastımız, bir sınıf örgütü kurma hazırlığıdır. Yoksa haklarını yememek gerekir. KÇSKK yürütmesi bir uzlaşma örgütünün oluşturulması için her türlü hazırlığı en ince teferruatına kadar yaparak gelmişti. Delegeleri yok sayma, tahrik et-

me, her türlü anti-demokratik tavır ve uygulama senaryo işine ustaca yerleştirilmişti.

Uzlaşmacı ruh, sömürü sistemine kendisini beğendirebilmenin azami çabasıyla, burjuvazinin yardakçıları Türk-İş ve DİSK genel başkanlarına özel konuk muamelesi yaparken, burjuva siyasi partilerine de yeşil ışık yakmayı ihmal etmemişti. Bizi şaşırtmayan, ancak reformizmi tanımlamada güçlük çekenlerin küçük dillerini yuttukları en önemli davetli ise MHP temsilcisiydi...

Ey Kamu Emekçileri, ey yıllardır onlarca şehit vererek bu mücadeleyi örmeye çalışanlar! Seçtiğiniz yöneticilerinizin bu arzulu işbirliğine sizler nasıl müsaade ettiniz ki, onlar, eli kanlı tekelci sermayenin sivil faşist örgütlenmesi MHP'nin kurultaya çağrılmasına cesaret ettiler...

Ya da bu ne menem fütursuzca bir uzlaşmadır ki, daha konfederasyon kurulmadan sınıf örgütü ideolojisinden vazgeçerek, düşmana teslim oluyor.

Yıllardır içimizdeki düşman, hain ve muhbir "Perinçek"e söz hakkı verilmesine karşı çıkmaz iseniz elbette ki reformistler cesaretlenerek MHP temsilcisine söz hakkı verme cüretinde bulunurlar. Eğer

kurultayda az sayıda da olsa BEM-SEN'li, SAĞLIK-SEN'li devrimcilerle Emekçi Kamu Çalışanları olmasaydı bir karşı önerge ile kamuoyu oluşturup divana baskı yapmasaydılar, bu kara gölge, kara lekeye dönüşecekti. Önergelerde 50 imza barajına rağmen yoğun bir kulis çalışmasıyla yeterli imza bulunarak önerge verildiği halde, uzlaşmacılar dostları MHP temsilcilerini küstürmemek için, o gittikten sonra önergeyi genel kurula sundular.

Küfürün, kavganın, laf atmanın, saldırının her türlüşünün meşru kabul edildiği bu rezil kurultayda her şeye rağmen devrimciler, sosyalistler, komünistler söz haklarını kullanmaktan vazgeçmediler ve kullandılar.

Sınıf demokrasinin samanlıkta iğne olduğu bir ortamda, uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçi politikaları teşhir edilen reformistler hınçlarını alamayınca, devrimcilerin bağımsız adaylarını seçimleri kazanmalarına rağmen yönetim erklerine sokmamak gibi tarihte görülmemiş bir sandık anarşisi yarattılar. Gerçekte tüzükte bile açıkça yer almayan burjuva yöntem olan sendika barajıymış. Hangi sınıf örgütü kendi içinde sınıfdaşlarına güvensizlik taşıyabilir? Hangi bilim-

sel sınıfsal anlayış sınıfdaşlarının önüne baraj ya da set koyabilir?..

Emekçiler adına yola çıktığını iddia eden burjuva işbirlikçiler özünde bir emek örgütü değil, sınıfı ikinci kere sömürecek bir ticari işletmenin peşindeydiler onu da kurdular.

Emlak alıp satmaktan, tekelci sermayeye yeni kaynaklar yaratmaya, sınıfın alın terinden elde edilen gelirlerle iç savaşta kullanılsın diye burjuvaziye destek sağlamaktan sistemi korumayı ve demokratikleşmeyi hedefleyen yeni bir aygıt yaratmaya kadar her şeyi teoriye eden bir tüzük zorla kabul ettirildi.

Böylesi bir konfederasyonun yönetiminde her ne pahasına olursa olsun bulunma gafleti içindeki yurtseverler kendi tabanlarına ihanet ederek, konfederasyon Kürdistan bölge örgütünü bile savunmalılardılar.

Özünde bir çıkar birliği olan konfederasyon, daha önce KESEF formülasyonu ile ortaya koyduğumuz gibi hiç bir ideolojik bağlayıcılığı olmayan, dayatmacı fakat yaptırımsız, birleştirici olmayan ama kitleleri mücadeleden alıkoyan bir düzen örgütü olarak kuruldu...

Eh ne diyebiliriz ki? Reformizm KESK hayırlı olsun... Ancak bilinsin ki, gerek bir sınıf örgütü kuruluncaya kadar mücadelemiz devam edecek ve sınıfa ihanet içinde olan herkesten hesap sorulacaktır...

**YAŞASIN
KAMU EMEKÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**YAŞASIN
KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**FABRİKALAR,
TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Emekçi Kamu Çalışanları

DİRENİŞLER, KURTULUŞUN YOLUNU GÖSTERİYOR!

Pendik, Kurtköy'de bulunan İbragaz Dolun Tesisleri'nde işverenin anlaşma yaptığı taşeron firmadan 7 işçinin işten atılması üzerine, diğer İbragaz işçileri bunu protesto etmek amacıyla vizite eylemi yaptılar. Bunu gerekçe gösteren işveren, bu kez 24 işçiyi işten attı. Kış aylarında tüpgaz ihtiyacı arttığından, firmayı çıkmaza sokuyor. Hem tüpgaz talebini karşılamaya çalışıyor hem de işçilerin direnişi karşısında geri adım atmak istemiyor. İşçilerin direnişi zaferle bitirmesinin korkusunu yaşıyor ve türlü oyunlara başvuruyor. Direnişteki işçilerden bazılarının rüşvet tekli-

finde bulunuyor. Ama görüştüğümüz İbragaz işçileri, atılan işçilerin tümü geri alınmadıkça direnişlerini sona erdirmeyeceklerini, bu direnişi zaferle bitirmeye kararlı olduklarını söylüyorlar. Ayrıca, şu anda direnişlerini tam bir kararlılıkla sürdürmekte olan Asmaş, Polisan, Retrans işçileriyle de birlikte bir eylem yapmanın ses getireceğini, kamuoyu yaratacağını ve mücadele birliğinin tüm işçilere güç katacağını, zaferle yaklaştıracığını belirttik, kitle örgütlerinin ise grevlere ilgisizliğinden yakınıyorlar. Grevlerde, direnişlerde ziyaretlerin moral açısından büyük bir

önem taşıdığını, onları daha da isteklendirdiğini söylüyorlar. Bu arada en çok da Petrol İş Sendikası Yöneticilerine sitem ediyorlar. Amerika'ya gidebilecek zaman bulduklarını ama işlerinin yoğunluğundan(!) direnişteki işçileri bir kez bile ziyaret etmek için zaman bir türlü bulamadıklarını(!) belirterek, sendikacıların, işveren yanlısı tutumlarını eleştirdiler ve "varlık sebeplerinin işçiler olduğunu unuttuklarını" söylediler. Sendikacıların işçilerin yol göstericisi olmaları gerekirken işverenlerle anlaşmasını örneğin, sendika yetkililerinin, Yarımca'daki Dolun Tesisleri'ndeki üretimi durdurmasıyla direnişlerinin daha çabuk zaferle sonuçlanabileceğini düşündüklerini, ama sendikacıların bu yönde hiç bir çabalarının olmadığını belirterek "eğer sendikacılar görevlerini yerine getirmeyeceklerse, işçi sınıfının zaferi için çalışmayacaklarsa, onları o mevkilerinden tekme tokat indirmesini de biliriz, şimdi bizim böyle durduğumuza aldanmasınlar" dediler.

Biz de İbragaz işçilerine katılıyoruz.

**YAŞASIN
İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

18 Ocak 1998

ARAS KARGO'DA DEVLET "TİYATROSU"

Aras Kargo işçilerinin 15 Haziran 1995 tarihinde Aras Kargo Aktarma Merkezi'nde başlattığı direniş, işveren ve devletin tüm çabalarına rağmen sürüyor. Grevin 13. gününde direnişin giderek boyutlandığını gören Alibeyköy karakolu polisleri keyfi olarak sendika yöneticileri ve grevci işçilerden 24'ünü gözaltına aldı. Uluslararası Taşımacılık Federasyonu, aralarında Nakliyat-İş Sendikası Ankara Şube Sekreteri'nin

de bulunduğu 9 işçinin serbest bırakılmayıp 1 ay boyunca tutuklu kalmasını protesto etti.

Geçen yıl Denkar isimli taşeron firmaya devredilen Aras Kargo işvereni, devletin yasalarına göre suçlu durumda. Çünkü İş Yasası'nın 8. maddesi; "Toplu İş Sözleşmesinin olduğu işyerlerinde işverenin değişmesi toplu sözleşmeyi etkilemez." diyor. Bu durumda Aras Kargo işçilerinin daha önce elde ettiği hak-

lar, toplu sözleşmenin devamını gerektiriyor. Fakat gel-gör ki, burjuva devlet, kendi eliyle koyduğu yasaları(!), gene kendi burjuvalarının bekası için işletmeyebiliyor. Bir tiyatrodur sürer. Devletin kurumlarından olan Çalışma Bakanlığı kararları alır. Devletin valisi, polisi bu karar yok sayar, haklı durumda olan işçileri dönem dönem fiili olarak, sıkça da taciz ederek işverenin yani burjuvazinin uşakları olduklarını gösterirler. Polisler ayrıca 14-15 yaşındaki çocukları korur(!), onların çalıştırılmasına göz yumar, onları grev kırıcılığına sürükler.

Devlet, hem bu yasalardır der, hem yasaklar, saldırır... Bazen "müşfik"tir. "Tiyatro" böyle sürer gider. Bu tiyatro binasının yıkılma günü geldi... geçiyor...

DİRENEN RETRANS İŞÇİSİNE YİNE SALDIRI !

Devlet, kararlı direnişini hazmedemeyip defalarca saldırdığı, gözaltına aldığı Retrans işçilerine saldırmaya devam ediyor. 27 Ekim günü buna bir yenisini ekledi. 5 aydır direnişe devam eden işçilerin kararlılığı karşısındaki çıldırان devlet grev çadırının karşısındaki boş arazide dolaşan Mehmet ve Tosun isimli işçileri gözaltına aldı. Gerekçesi son derece komik "askeri alan içinde dolaşmak!" O sırada aynı alanda başka insanların da dolaşıyor olmasına rağmen bu iki kişinin alınması ise devletin bütün derdinin direnişçi işçiler onları yıldırınmak, direnişçi bırakmalarını sağlamak. Jandarma

güçleri gözaltına aldığı işçileri Terörle Mücadele Şubesine götürüyorlar. İşçiler burada fiziki ve psikolojik baskılara maruz kalıyor, tehdit ediliyor, bir dahaki sefere onları korkunç şeylerin beklediği, bu direnişçi terketmeleri gerektiği söyleniyor.

Görüştüğümüz işçiler, hiç bir gücün kendilerini bu haklı ve onurlu mücadeleden alıkoyamayacağını, baskıların onları yıldırınmayacağını, kazanıncaya kadar mücadelenin süreceğini belirttiler.

**ZAFER DİRENEN
EMEKCİLERİN OLACAK!**

KÜÇÜK ÇEKMECE BELEDİYESİNDE DİRENİŞ VE ZAFER

Uzun süredir ücretlerini alamayan Küçükçekmece Belediyesi işçileri ücretlerini alamadıkları için iş bırakma eylemi yaptılar. Daha önceki süreçte de defalarca işten atılmaları ve bunun karşısında direnişlere sahne olan Çekmece Belediye işçileri, mücadelenin ancak direnişlerle kazanılacağını biliyorlardı. Ve bu kararlılıkla karşı koyuşu hayata geçirdiler. Hak gasplarına yönelik bir saldırının cevabı aktif eylemlilikler olmalıydı.

Direnişlerine yol yapım servisinde devam eden işçilerinin belediyeye yürüme eylemi sırasında polis yürüyüşçilere saldırarak, üçü gazeteci olmak üzere 6 kişi gözal-

tına alındı. Gazeteciler gözaltı süresince fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldıklarını belirttiler. İşçilerin direnişçi üzerine işten atılan 128 işçi işlerinin başına geri döndüler. Alacakları için de bir protokol imzaladılar. Genel İş merkezinden aldığımız son bilgiye göre yapılan eylemler hakkında soruşturma açılmayacağı anlaşılmasıyla Küçükçekmece belediyesi işçilerinin direnişçi zaferle sonuçlandı.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM, YA ÖLÜM**

İskenderun belediyesinde öncü işçilere Ali Cengiz oyunu. Belediye başkanının üç senkikacı ve üç işverenenden oluşturduğu disiplin kurulunda, kurul başkanının kendisi olması ve iki aya sahip olması kurulun "işçi kıyıma kurulu"na dönüşmesine neden olmuştur. Başkan seçilmesinden sonra belediyede toplu tenkisatlar başlamış tazminatlar dahi ödenmeden 200'e yakın işçi işten atılmıştır. En son olarakta maaşlarını, toplu sözleş-

İSKENDERUN BELEDİYESİNDE TENKİSAT

me farklarını ve ikramiye farklarını ödemeyen başkan, bunu protesto eden işçileri işten atmıştır. Amaç işçileri sendikalardan koparmak ve sık sık işten atarak ödeyeceği maaşların üzerine yatmaktadır. Aldığımız bilgilere göre verecek para bulamayan belediye başkanı Roma'da yapılan Uluslararası Belediyeler Birliği toplantısına katılmak üzere İtalya'ya gitmiştir...

Her Koşulda Leninist Tavır İçinde Olmak

KEÇECİ BABA ŞENLİĞİ

Erbag'ın Keçeci Baba şenliklerine Devrimci Emek okurları olarak biz de katıldık. Şenliğe yaklaşık 10.000 civarında insan katılmıştı. Faşizmin bütün şenliklerde olduğu gibi kitleyi pasifize etmek ve her an ayaklanma potansiyeli taşıyan kitleye göz dağı vermek amacıyla tüm kolluk güçlerini bu bölgeye yığmıştı. Ama bu bizleri hiç bir zaman yıldırmadı ve yıldıramayacaktır. Bunun için biz alana onların gözleri önünde "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "Devrimci Emek Çıktı, Oku, Okut" pullamalarını yaygın bir şekilde yaparak girdik.

Düzenin faşist partilerinin temsilcileri daha Sivas'ın, Gazi'nin kamu kurumadan Alevi kitlesini yanına çekmek amacıyla konuşmalar yapıyorlardı. Ama bizler Sivas ve Gazi katliamlarının sorumlusunun faşist TC devleti olduğunu biliyorduk. Düzenin faşist partilerinin tüm demagojilerini boşa çıkartarak attığımız "Gazi'nin, Sivas'ın Sorumlusu Faşist Devlettir" sloganı yüzlerine ağır bir şamar gibi patladı. Bu şamar sadece düzenin faşist temsilcilerine değil aynı zaman da tüm reformist ve oportünist gruplara da geldi. Onların eleştirisi her zamanki gibi "Kitle hazır değil" oldu. Buna en iyi yanıtı kitle verdi. Kitlenin içinden insanlar bize katılıyor, bu çıkışı gösteren insanları merak ediyor ve bizlerle tanışmak için yanımıza geliyorlardı.

Şenlik sona ererken şenlik alanından "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Türkiye Faşizme Mezar Olacak!", "Dün Sivas'ta Bugün Gazi'de Çözüm Faşizme Karşı Savaşta!" sloganlarını atarak çıktık.

AZİZ BABA ŞENLİĞİ

Keçeci Baba şenliklerinden 15 gün sonra Aziz Baba şenliği vardı. Keçeci Baba şenliklerinde hazırlıksız yakalanmıştık. Bu kez hazırlıklarımıza bir hafta önceden başladık. Bildirilerimizi hazırlayıp daha fazla insana haber verdik.

Şenlik günü araçlarımızla şenlik alanına girdik. Hazırlık yapan sadece biz değildik. Faşist TC'de hazırlık yapmıştı. Askeri, sivil polisi ve özel timiyle tüm alanı kontrol altına almaya çalışıyor, daha önce Keçeci Baba şenliğinde yaşanan olumsuzluklara izin vermemek için dört dönüyordu. Alanda Leninistler ve Devrimci Emek okurlarının çalışmaları her yerde göze çarpıyordu. Leninistler, her yana proletarya partisi TKEP/LENİNİST'in yazılımalarını yaparken, Devrimci Emek okurları da bildiriler dağıtıyor, pullamalar yapıyorlardı.

Burjuva partilerinin temsilcileri kürsüden kendilerini övüyorlar, kendilerinin ne kadar şirin, ne kadar iyi olduklarını anlatıyorlardı. Bunların sesini ise kitleye dağıttığımız bildirilerle kıstık. Halk bildirileri alıp merakla okuyor, çevresindeki insanlara okutuyor, ama atmıyor katlayıp ceplerine koyuyorlardı.

Kürsüden yapılan konuşmalara müdahale ederek Gazi'nin ve Sivas'ın hesabını vermelerini istedik. Bunun sorumluluğunu kaldıramayan konuşmacılar bu konuyu hasır altı etmeye çalışıyorlardı. Çareyi, çevremizi asker ve sivil polisle sarmakta buldular. Amaçları bizi abluka altına alıp kitleyle bağımızı kopartmaktı. Tabi ki bunu yine beceremediler. Biz de ellerimizdeki pulları kürsüye yapıştırıyor ve Sivas'ın, Gazi'nin sorumlusunun faşist TC devleti olduğunu belirten sloganlar atıyorduk. Duyarlı insanlar da bize destek veriyorlar, attığımız sloganlara katılıyorlardı. Halkın bize olağanüstü bir ilgisi vardı. İnisyatifi tamamen elimize geçirmiş-

tik. Kürsüye müdahale sırasında tanıştığımız bir halk ozanı arkadaşla konuşarak onu, Gazi ve Sivas'ın sorumluları hakkında konuşma yapmaya ikna ettik. Ozan arkadaş önce devrimci parçalar söyledi, daha sonra Gazi Mahallesi ve Sivas'ta yaşanan katliamlar hakkında konuşmaya başladı.

Bu arada maskelerinin düşeceğini anlayan düzen partilerinin uşakları konuşma yapan arkadaşları susturmaya çalıştılar. Halk ile beraber yuhalayarak bu girişimi boşa çıkardık. Ortamın kızışacağını anlayan reformistler ise çareyi yanımızdan uzaklaşmakta buldular. Biz ise "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Dersim Halkı Yalnız Değildir!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor" sloganları attık.

Düzen partilerinin uşaklarının kürsüye ikinci müdahalesini ise halk bizzat kendisi engelledi. Zaten bu güne kadar yeterince kandırılan halk karşılarında yalın gerçekleri anlatan, onlarla beraber olan devrimcilere sahip çıkıyor, bizlerle tam anlamıyla kaynaşıyordu.

Ozan arkadaş konuşmasını bitirince, burjuva partilerin iç yüzünü gören halkın bir kısmı dağıldı.

Bu tip şenlikleri Alevi şovenizmi yaparak emekçi Alevileri etkisi altına alıp o şekilde kontrol etmeye çalışan burjuva partileri ve bazı reformist gruplara karşı leninist tavrı gösterdik. Bundan böyle çalışmalarımızı yoğunlaştırarak bulunduğumuz her yerde reformistlerin ve burjuva partilerin etkisini kırıp gerçek leninist tavrı koymak için elimizden geleni yapacağız. Her türlü imkânsızlığa rağmen inisiyatifimizi koyup halkı peşimizden sürükleyebildik.

**FAŞİZME KARŞI
SİLAH BAŞINA!**

**DEVİRİM YOLUNDA
LENİNİST SAFLARA!**

**Turhal'dan Bir Grup
Devrimci Emek Okuru**

DEVLET KAN İÇMEYE DEVAM EDİYOR !

İçine düştüğü çıkmazdan kurtulamayan faşist TC devleti açık infazlarla, gözaltında kayıplarla toplumu baskı altına almaya, sindirmeye, kendi varlığını uzatmaya çalışıyor. Bunun son örneklerinden birisi Sarıgazi Yenidoğan'da meydana geldi.

Hayrullah Çelebi 15 Kasım 1995 günü akşam üzeri iki arkadaşıyla evine giderken sivil polisler tarafından hiç bir uyarı yapılmaksızın üzerine ateş açılıyor ve yaralanıyorlar. Yaralı olarak gözaltına alınan kişiler hastane yerine sorgulanmak üzere doğruca Terörle Mücadele şubesine götürülüyorlar. Yol boyunca yapılan işkence şubede de devam ediyor. Olayın olduğu akşamın gecesi Hayrullah Çelebi işkencede katlediliyor. Onunla birlikte gözaltına alınan arkadaşına işkence yapılmaya devam ediliyor.

İşkencede katledilen Hayrullah Çelebi'nin cenazesi 18 Kasım Cumartesi günü saat 4'de Yenidoğan mezarlığına defnedildi. Ailesi akrabaları ve köylüleri tarafından kaldırılan cenazeye yaklaşık 400 kişi katıldı. Yenidoğan Camisinden sonra alkışlarla başlayan yürüyüşte sık sık "Devrim Savaşçıları Ölüm-

süzdür!", "Katil Devlet, Katil Polis!", "Şehit Namırın!" sloganları atıldı. Mezar başında devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşundan sonra cenaze töreni bitirildi.

Faşist TC devletinin bu katliamları yeni değil. Bundan yaklaşık 4-5 ay önce de gözaltına alınan TKEP/LENİNİST, Leninist Gerilla Birlikleri savaşçısı Tarık Ziya Yıldırım yaralı olarak gözaltına alınmış ve işkencede katledilmişti. Devlet ayırt etmeksizin tüm devrimcilere amansızca saldırmaktadır. Bu saldırıyı önlemek ve devletin geri adım atmasını sağlamak için devrimcilerin cenazelerine her koşulda sahip çıkılmalı, devrimcilerin cenazeleri devlete karşı kitlesel gösterilere dönüştürülmelidir.

Bizler Devrimci Emek okurları olarak katıldığımız cenaze töreninde bunu gerçekleştirmeye çalıştık. Ancak cenaze törenine katılmak üzere gelenlerin büyük bölümünün geri konumda olması ve hiç bir devrimci çevreden katılımın olmaması cenazenin bir protesto eylemine dönüşmesine engel oldu. Bizler yine de devleti teşhir eden sloganlarımızı haykırdık ve kitlenin büyük çoğun-

luğu sloganlarımıza katılarak devletin katliamcı yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. Cenazenin kaldırılması sırasında öğrendiğimiz, Hayrullah Çelebi'nin katledilmeden önce sürekli söylediği "Eğer ölürsem cenazemi devrimciler kaldırsın, cenaze törenim faşizme bir yanıt olsun. Sessiz sedasız gömülmek istemiyorum" sözleri bizlerin bir kez daha hınçla yumruklarımızı sıkmamıza, sloganlarımızı haykırmamıza neden olurken, devrimciler olarak onun isteğini yeterince yerine getirememiş olmanın ağırlığını hissettik.

Bir kez daha haykırıyoruz ki, bundan sonra da bizler devrimcilerin cenazesine her koşulda sahip çıkacak, faşist devleti döktüğü kanda boğuncaya dek mücadeleyi sürdüreceğiz.

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

KATLİAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Bir Grup Devrimci Emek Okuru

ÇİMENTAŞ'DA İŞÇİ KİYİMİ

İşçi sınıfını sömürmeye, daha fazla kar etmeye çalışan patronlar, taşeronlaşma adı altında işçi sınıfını örgütlülükleri olan sendikalarından koparmaya çalışıyorlar. Bunlardan birisi de İzmir Işıkent'de kurulu olan Çimento fabrikası.

Çalışanların direnişe başlama-

ları üzerine işveren, işyerini İstanbul'a hammadde nakliyatı yapan Gerçek Nakliyat isimli taşeron firmaya devrediyor. Bunun üzerine çalışmakta olan 150 işçi sendika üyesi olarak, toplu sözleşme hakkı için bakanlığa başvuruyorlar. Bunu hazmedemeyen işveren, önce 23, daha sonra ise 30 işçisi iş-

ten atıyor. Bu işçiler halen fabrika önünde direnişler. Direnişte olan işçiler, şu an çalışmakta olan arkadaşlarının, sendikanın grevli toplu sözleşme hakkının alınması yetkisini beklediklerini, bu yetki alındıktan sonra üretimin tümünden durdurulacağını belirttiler.

Devrimci Emek İzmir

"YENİ RUSLAR"**FRANSIZ RIVIERASINDA!**

283 Rus vatandaşı Fransa'nın Cannes, Nice gibi şehirlerinde ve sahil şeridinde Akdeniz'i gören bazı tepelerde değerleri 600 bin ile 900 bin dolar arasında değişen villalar satın almış. Gazetemizin güvenilir kaynaklardan edindiği bilgilere göre Fransız İç Güvenlik servisi bu kişileri denetliyor. Binlerce "yeni Rus"u (yani mafya) ve onların Fransız Rivierası'na akan yatırımlarını "denetlemek" Fransız iç güvenlik güçlerinin imkânlarının ötesinde bir şey. Yoksa yeni Ruslar Fransız yetkililerle içli dışlı mı?

(Moskova'da yayınlanan MOLNIYA gazetesinden).

İSRAİL MOLDOVA'DA!

Alınan ve doğrulanmış bilgilere göre Moldova'da (eski Moldavya) din ve "yurttaş" örgütlerinin sayısında büyük bir artış var. Bu örgütlerin çoğu İsrail gizli servisi MOSSAD tarafından inşa olarak kullanılan örgütler. MOSSAD'ın bundaki amacı Rusya'ya ve Moldova'da yaşayan Ruslara karşı nefret yayarak aşın sağı geliştirmek.

(Molniya Gazetesi'nden)

SATILIK ORMANLAR

Yakın bir gelecekte, kendi türünde ilk olan bir uluslararası konferans toplanacak. Amacı "kağıt"ı ve Rusya'nın orman durumunu tartışmak. Bu konferansta, Rus ormanlarını hemen kesmeye hazır yabancı şirketler aktif bir rol üstleniyor. Aldığımız güvenilir bilgilere göre bugün yabancı kağıt üreticileri yeni hammadde kaynaklarına şiddetle ihtiyaç duyuyorlar ve Rusya bunların dünyadaki birinci hedefi durumunda. Bunun belli başlı nedenlerinden biri de Rusya ile Batı arasında ormanların korunması ya da kesim işlerinin düzenlenmesi konusunda şimdiye kadar hiçbir anlaşma yapılmamış olması. Batılı çok uluslu şirketlerin Sovyet ormanlarının zenginliklerini yağmalamasının önünde hiçbir ciddi engel yok!

(Molniya Gazetesi'nden)

HALK UNUTMAZ VE ASLA UNUTMAYACAK!

(TİFLİS) – Gürcü Stalin-severler, 1956 yılındaki bir yürüyüşte Sovyet askerinin ateş açmasıyla ölenleri anmak için dikilecek bir anıtın temelini attılar.

9 Mart 1956'da Nikita Kruşçev'in bir parti kongresinde Stalin'in "kişisel kültürü"nden söz etmesinden kısa bir süre sonra, 10 bin kadar Gürcü Tiflis'te sokaklara dökülmüş ve bu karalama kampanyasını protesto etmek istemişti.

Askerlerin ateş açmasıyla göstericilerden resmi rakamlarla 27'si gayri resmi bilgilere göre ise 150'si ölmüştü.

Gürcistan'da faaliyet gösteren Josef Stalin Derneği'nin yöneticisi olan Grigol Onyani, "Kura nehri (Tiflis merkezindedir), öldürülenlerin nehre atılmasıyla kana bulanmış, kıpkırmızı olmuştu" diye anlatıyor.

Şimdi bu nehrin kıyısında temeli atılan anıt için yapılan törene bu derneğin 150 kadar üyesi katıldı. Törende alınan bir kararla, Tiflis'te Kruşçev döneminde kaldırılan bir Stalin heykelinin yerine tekrar getirilmesi kararlaştırıldı.

(Molniya Gazetesi'nden)

**KOMÜNİSTLER FAŞİZME KARŞI
SAVAŞA ÖNDERLİK ETTİ**

Nazilerin gözden kaçırdıkları, işçi sınıfının içinde yatan devasa gizli gücü. İşçi sınıfı, yalnız Nazilere değil, onların batılı müttefiklerine karşı da hayrete düşürücü bir devrimci savaş yürütecekti.

Bunu mümkün kılan ise, Jozip Broz (Tito) ve diğer sınanmış liderlerin yönetiminde güçlü bir komünist partinin varlığıydı. Nazilere soluk aldırılmadı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Yugoslav komünistleri, partizan gerilla mücadelesinin ardındaki siyasal liderler için olduğu kadar kendileri için de muzaffer bir devrimci tarih yarattılar. Buna karşılık Prens II. Paul'un başında bulunduğu eski burjuva Yugoslav yönetimi açık bir biçimde Nazilerle işbirliğine girmişti.

Paul savaştan hemen önce bir askeri darbeyle devrilmişti aslında. Ancak anti-faşist burjuvaların umudu, yeni kral II. Peter, kalıp savaşmak yerine kaçıp gitmişti. Savaşın sonuna kadar, kendisine "sürgünde Yugoslav hükümeti"nin başı gibi davranılan Londra'da şık gece kulüplerinde gezindi durdu.

ABD ve İngiltere yeni kurulan partizan birliklerini ilk başta Sırp albay Draza Mihayloviç'in yönetimindeki çetnikler türünden yeni bir milliyetçi hareket olarak değerlendirmişlerdi. Fakat daha geniş bilgi gelince öğrendiler ki, bu partizanlar güçlü gelenekleri ve liderliği olan bir komünist partiye bağlı.

İngiltere ve ABD Yugoslav gerilla hareketini devrimci enternasyonilist ilkelerinden vazgeçirmeye çalıştılsa da bunun ne kadar zor olduğunu kısa sürede gördüler. Partizan liderleri uluslararası komünist harekete sadakatle bağlıydı.

Müttefik emperyalistler Yugoslavlara, onlara ne kadar çok yardım edeceklerini ve kesinlikle saldırma niyetleri olmadığını anlatıp duruyorlardı. Sovyetlerin küçük ülkeleri yutacağı masalıyla Tito'nun partisini SSCB'yle karşı karşıya getirmeye çalışıyorlardı. Ama Tito Sovyetler Birliği'ni iyi tanıyordu. Birinci Dünya Savaşı'nda Rusya'da savaş esiriydi ve Rus devriminin gelmesiyle serbest kalmıştı. İç savaş boyunca orada kalarak Bolşeviklerin safında savaşmıştı.

**BUGÜNKÜ
EMPERYALİST PROJELER**

Şimdi bütün emperyalist güçler eskiden Yugoslavya'nın parçaları olan topraklar üzerinde azgın manevralar içindeler. Fakat emperyalistler Yugoslav halkının ve özelde işçi ve köylülerin devrimci tarihini yine göz ardı ediyorlar. Kitleler de potansiyel olarak var olan başkaldırı gücünü hem göz ardı ediyorlar hem de küçümseyiyorlar. Bu, bütün emperyalistlerin düştüğü bir hatadır.

ABD ordusunun özellikle küçük ülkelerle olan ilişkilerinde hep gösterdiği bu küçümseme tavrı, yanlış bir harekette (Yugoslavya'da ve Balkanlar genelinde bütün kontrolü ele geçirme yolunda bugünkü çabası gibi) bir bumerang olup kendisine dönüyor. Bu kez, bu tavır Avrupalı müttefikleri ile arasında açık bir çatlığa yol açabilir. Zira bu müttefiklerin hiçbirisi kendine ait olduğuna inandığı şeylerden vazgeçmeyi istemiyor.

İŞGAL ETTİK !

**Patladı zindanda yepyeni isyan sesi
Ölümdür sımayan insan yığıtlığını**

Buca Cezaevi'nde yaşanan katliam ve medyada diğer cezaevlerini (özellikle Sağmalcılar'ı) hedef gösteren haberlerin bolca çıkması önümüzdeki süreçte Buca benzeri katliamların yaşanacağını habercisiydi. Bunlara karşılık 23 cezaevinde yaklaşık 1200 devrimci tutsağın başlattığı süresiz açlık grevi. Cezaevi koşullarında, dört duvar arasında, ama düşünceye pranga vurulamayacağı bilinciyle hareket eden, açlık grevinin 43. gününde ve ölüm sınırında 1200 insan. Dışarıda ise "Evlatlarımız Onurumuzdur, Mücadeleleri Mücadelemizdir!" diyen, çocuklarının mücadelesini alanlara taşıyan, Boğaz Köprüsü'nü, Baro'yu işgal eden, meclisin kapısına giden analar.

Bütün bunlar olurken biz devrimci sanatçılar suskun kalamaz, mekânlarımıza kapanıp kısa basın açıklamaları ve gazete ilanlarıyla tepkimizi dile getiremezdik. Yalnızca sanatçı duyarlılığı değil, insan duyarlılığı izin vermezdi buna. Ve 7 Kasım 1995 günü **Genç Ekin Müzik Topluluğu, Kutup Yıldızı, Grup Munzur ve Grup Özgürlük Türküsü** elemanları olarak CHP Beyoğlu İlçe Binası'nı işgal ettik. Yaklaşık 3 saat sürdü eylemimiz.

"YENİ BUCA'LAR İSTEMİYORUZ!", "DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN TALEPLERİ KABUL EDİLSİN!" sloganlarının yazılı olduğu pankartımızı asarken çevreden zafer işaretleri yapıyordu. Bir süre sonra bilinen manzara; polis kuşatması ve çevreden toparlanmış sivil faşist çeteleri. Ama hiç biri umutsuzluğa düşürmedi bizleri. Her şeyi göze alarak ora-

daydık, coşkumuzla, türkülerimizle sloganlarımızla oradaydık, insan olmanın bilinciyle oradaydık. Devrimci tutsakların talepleri kabul edilinceye kadar kendi irademizle oradan çıkmayacağımızı açıkladık. Polisin kapıyı kırıp içeri girmesiyle birlikte direnerek yine sloganlarımızla gözaltına alındık. Sonrası bilinen şube süreciydi. Bilinen işkenceler, tehditlerdi. Ora-

da 3. günde eylemimizin olduğu 7 Kasım 1995 gecesi taleplerin kabul edildiğini haberini aldık yeni gözaltına alınan dostlardan. Bu belki de aldığımız en güzel haberi.

Şubede geçirilen 7 günün sonunda çıkarıldığımız DGM tarafından "Kültür Merkezlerinin illegal örgütlerin legal platformları olduğu ve bizlerin de bu örgütlerin direktiflerini yerine getirdiğimiz gerekçesiyle tutuklandık.

Bilindiği gibi yaşadığımız şu günlerde iç savaşın boyutlanmasıyla birlik-

te toplumsal muhalefetin yükseldiği veya yükselme ihtimalinin olduğu her yere azgınca saldırıyor faşizm. Tabii bundan kültür merkezleri de payını alıyor. Hemen her gün bir kültür merkezinin basıldığı, çalışanlarının yolda yürürken veya evleri basılarak gözaltına alındığı haberini alıyoruz.

Eylemimizden sonra burjuva basında çıkan haberlere göre de kültür merkezlerimiz "örgüt yuvaları" bizlerse "örgüt militanları"ydık. Ezilen sömürülen emekçi halkların yanında olan, onların acılarını, mücadelelerini paylaşan, onların sesiyle onların türkülerini, şiirlerini söyleyen kültür merkezleri üzerindeki bu tür iddialar bu-

rulara yönelik saldırıları meşurlaştırmak ve yapılacak olanlara zemin hazırlamak içindir. Ama unutulmamalıdır ki, bizler emekçi halklarımızın sesiyiz ve bu ses tarihin hiç bir evresinde susmamıştır, susturulamayacaktır. Pir Sultan, Koroğlu'nu Viktor Jara'yı, Nazım'ı susturamayanlar yine yenilecekler. VE BURJUVAZİ BU KEZ DE BAŞARAMAYACAK!

Şu anda Sağmalcılar Cezaevi'ndeyiz. "MÜCADELE HER YERDE!" şiarıyla mücadelemizi burada sürdürüyoruz. Bu hafta sonu ZAFER ŞENLİĞİMİZİ yaptık. Emekçi halklarımızın türkülerini, şiirlerini buraya taşıdık.

Bu kez onlarla, can pahasına direnerek burjuvaziye döktüğü kanın önünde diz çöktüren ve direnişi zaferle taçlandıran dostlarımızla birlikteydik. Buradan onların selamını iletiyoruz dışarıdaki tüm dostlara.

Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!

Yaşasın Devrimci Tutsakların Direnişi!

Yaşasın Devrimci Tutsakların Mücadele Birliği!

Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla!

GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU

KİTAP TANITIMI
Anı-Roman

BİR GÜN BİLE YAŞAMAK

İnsanlığa yeni ufukları açacak Büyük Ekim Devrimi 1917 Şubat'ın, kadın emekçilerin kızıl bayraklar altında yürüyüşüyle başlamasından kısa bir süre sonra zaferle sonuçlanıyor.

Bilinçli ve kararlı Rus proletaryasının sömürsüz bir dünya için emeğin düşmanlarına karşı verdiği amansız mücadele 25 Ekim'de zaferle sonuçlanıyor. Bu zaferle nasıl ulaşıldı?

Devrimin tohumları St. Petersburg varoşlarında yeşeriyordu. Bu yoksul mahallede yaşayan insanlar, proleterler başlatıyorlardı isyanı. Bu girişim Çar ve onun beslemelerince kanlı bir şekilde dağıtılıyor. Ancak hiç kimsede geri düşünme gibi bir eğilim yok: "Ekmeği İstiyoruz" şırası "Kabrolsün Çar" sloganlarına dönüşüyor.

Başlayan halk hareketine öncülük eden bir avuç komünist ve onların üyesi olduğu Bolşevik Parti, tüm devrim sürecinde kitlelerin gücüne güç, inancına inanç katıyor. Yaşanan savaşın başarıya ulaşması için gerekli olan bilgi ve kararlılık, halkı yenilmez kılan en büyük güç oluyor. Kitlelerin nasıl yığın olmaktan kurtulup, örgütlü ve bilinçli bir güç haline geldiğinin en güzel örneği yaşanıyor.

Halkın kanıyla beslenen asalak burjuvazi ve onun paralı uşakları, özgürlük savaşçıları önünde kazanma şanslarının olmadığını biliyorlar. İçlerinde her zaman varolan bu korkuyla daha bir hayasızlaşıp, daha bir kudurganlaşıyorlar. Ama boşuna... Şimdiye kadar babaları Çar için savaşmış ölenler, artık kendileri için ölmeye karar vermişlerdi. Hedef belliydi: "Ya Sömürsüz Bir Dünya, Ya Ölüm!" Bu şıar, proleterlerin kılavuzudur. Bu savaşta yer

alan her birey işçi sınıfının bilimsel ideolojisiyle doluydu.

Zor geçer savaşlar: Zifiri karanlık sarmıştı her yanı sanki. Ama bu karanlık korkutmuyordu devrim savaşçılarını. Çünkü sonunda ışık vardı. İnsanlığa yeni ufuklar açacak, ülke ve dünya proleterlerini sonuza kadar aydınlatacak bir ışık. Bu ışıkla, dünyada yaşanan zifiri karanlık, bir daha gelmemesine silinip gidecekti. Öyle bir ışık ki, sadece görünenleri değil, görünmeyenleri de aydınlatacak bir ışık. İşte hedef buydu.

Ve savaş zor geçiyordu. Dünya burjuvaları bu kızıl tehlike karşısında tek yumruk olmuşlardı. İngilizler, Fransızlar, Almanlar... Birinci emperyalist paylaşım savaşı yaşanıyor dünyada. Ve Rus burjuvazisi Almanya ile savaş içindeydi. Bunlar Rusların düşmanı değil miydi? Oysa şimdi nasıl da dost olmuşlardı Rus burjuvazisiyle. Kendi ordusuna vermediği silahları, Rus burjuvazisinin emrine vermişti Alman kapitalistleri... Tıpkı Paris Komünçülerine karşı Fransız burjuvalarına elli yıl önce yaptıkları yardım gibi...

1917 Ekim Devrimi bugün olduğu gibi gelecekte de insanlığın yolunu aydınlatmaya devam edecektir. İnsanlığın yaşadığı en büyük ve köklü dönüşüm, tarihte bu yönüyle anılacaktır. 1917 Ekim'ini yaratanlar ve onların öncüsü proletaryanın partisi tüm insanlık için bir destan yazdı.

"Bir Gün Bile Yaşamak", bu destanı edininimli bir komünistin ağzından dinlemek, dahası o günleri zamanımızda yaşamak isteyenlerin okuması gereken bir kitap.

Şubat 1917 devriminden Ekim 1917'ye giden yolu işte böyle özetliyor "Bir Gün Bile Yaşamak". Ama, bu kitap, sadece bir anı-roman olmaktan çok öte, devrimin gelişim diyalektiğini olağanüstü gü-

zellikte ve bilimsel bir şekilde, okuru, devrim günlerine götürececek bir dil güzelliğiyle anlatıyor. Okur, devrimin gelişimini, gün gün izlerken, aynı zamanda olaylara ilişkin özlü, Türkiye ve Kürdistan'da bugün süren iç savaşa ilişkin esaslı dersler çıkarma olanağını da bulacaktır. Genel grev nasıl örgütlenir, genel grevin silahlı ayaklanma ile bağlantısı nasıl kurulmalıdır, devrim hareketi içinde bulunan yığınların bilici ve ruh halı, 24 saat içinde nasıl da olağanüstü derecede değişir, iç savaşta, yeri geldiğinde bir sokak çatışması olayların gidişini nasıl değiştirir, bir-iki kişinin gözü pekliliği ve cesaretinin olayların akışını nasıl değiştirdiğini ve öncü partinin nasıl bir esnekliğe sahip olması gerektiğini; yığınların, doğru slogan ve taktiklere sahip öncü partiye çok kısa bir sürede nasıl yöneldiğini vb. vb. tüm bunları kitapta bulmak mümkün. En az bunlar kadar önemlide günümüz sınıf savaşımına ilişkin bir başka esaslı ders, yığınların kendiliğinden eylemine ilişkindir. Günümüz reformist ve oportünistlerinin devrimci görevlerden kaçmak için dudak bükerek küçümsediği; ama Lenin'in "Bermenternasyolanininin yığıtleri" adlı makalesinde, "onlar olmadan devrim olmazdır ve hiç bir devrim olmaz" dediği yığınların kendiliğinden çıkışlarının, eylemlerinin nesnel ve öznel koşullar uygun olduğunda bir devrime nasıl dönüştüğünü görmek mümkün.

Troçki'nin etkisinde kalan yazarın, anılarının sonlarına doğru Stalin'e gölge düşürme çabaları kitabın bilimsel değerinden bir şey kaybettirmiyor. Stalin'e gölge düşürme çabalarını bir yana bırakırsak, kitap, her Leninistin sınıf savaşımına ilişkin özlü dersler çıkarmak üzere mutlaka okuması gereken güzellikte bir anı-romandır.

Devrimci Emek'in geçen sayısında 7 Kasım 1995 günü CHP Beyoğlu İlçe Binası'nın işgalinin haberi yer almıştı. Grup Munzur, Özgürlük Türküsü, Kutup Yıldızı ve Genç Ekin Müzik Topluluğu elemanı 7

rak lanse edildiği günlerde başladı ve onlar serbest bırakılmaya kadar da sürecek. Bu etkinlikleri 18 Kasım 1995'te Yapı Sanatevi'nde, 26 Kasım 1995'te Genç Ekin sanat Merkezi'nde gerçekleştirdik.

SESİMİZE KİLİT VURAMAYACAKSINIZ

devrimci sanatçı 10 günlük işkenceden sonra tutuklanarak Sağnalcılar Cezaevi'ne konuldular. Özelde arkadaşlarımız, genelde tutsak tüm devrimci sanatçılar için bir kampanya başlattık. Bu kampanya; basın açıklamaları, gazete ilanları, radyo anons ve programları, paneller, ortak müzik dinletileri ve etkinliklerini içeriyor.

Bu kapsamda 1 Aralık'ta tüm radyolar da Grup Munzur, Kutup Yıldızı, Özgürlük Türküsü ve Genç Ekin Müzik Topluluğu'nun parçalarının istenmesi ve bu konuyla ilgili düşüncelerin dile getirilmesini istiyoruz. Çalışmalar, arkadaşlarımız gözaltına alınıp tüm boyalı basında örgüt üyesi ola-

Bizler, kurulduğumuz günden beri emekçi sınıfın kültürünü geliştirmeye, katkıya, gündeme müdahale etmeye, onların sesi olmaya çalıştık, çalışıyoruz. Tüm duyarlı insanları bizlere maddi, manevi destek vermeye, etkinliklerimize katılmaya ve 1 Aralık'ta bizim türkülerimizle marşlarımızla coşmaya çağırıyoruz.

Bu kampanyada bize deste olan, kapılarını açan Anadolu Halk Kültür Sanat Merkezi, Yapı Sanatevi, Genç Ekin Sanat Merkezi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi ve sanatçılara teşekkür ediyoruz.

GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU

Genç Ekin
Aralık '95 Etkinlikleri

"1 ARALIK
DEVRİMCİ SANATÇILAR
SERBEST BIRAKILSIN GÜNÜ"
Radyolarda Programlar

03/12/1995 PAZAR / SAAT: 14.00
DEVRİMCİ SANATIN NERESİNDEYİZ?

Müzik Dinletisi
GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU
Söyleşi
Konuk Grup
KOMA AGİRE JİYAN

10/12/1995 PAZAR / SAAT: 14.00
"24 ARALIK VE İKİ SEÇENEK"
Panel

Yer: GENÇ EKİN SANAT MERKEZİ
İstiklal Caddesi, Rumeli İşhanı No: 88/10
(Ağa Camii Yanı) Beyoğlu - İstanbul
Tel: (0212) 245 74 00

sine başvuruyor ki, gözaltında kaybetme olayının görülmediği gün yoktur. İşkence nasıl sistematik hale getirildiyse, aynı biçimde faşizm, insan kaçırma ve açık infazları da sistematik hale getirdi.

Devrimcileri, ilericileri ve demokratları kaçırıp, öldürme ile devrimcileri açık infaz yoluyla katletme operasyonları, ordu, polis, yasama, yargı, medya ile ortak planlanıyor ve uygulanıyor. Sadece görev bölgeleri farklı. Planlayan, kararı veren ve uygulayan da onlardır. Hakim de onlar, cellâta onlar. İnfazı yapanlar, devletin bir bölümü olsa da, karar tüm devlet aygıtlarına aittir. Örneğin sorulduğunda, bu olayları inkâr eden Demirel, gerçekte katliamları planlayanlardan biridir. Olayın üstüne gitmeyen hakimler ve soruşturmayı engelleyen savcılar, katliamların ortaklarıdır. Gözaltında kaybetme, açık infazlar, işkenceler tüm devlet kurumlarının ve tekelci güçlerin işledikleri kolektif suçtur. Halkın cezalandırması gerekenler, bu halk düşmanı faşistler sürüsünün tümüdür. Tek tek işkenceci, halk düşmanı faşistlerin cezalandırılması gerektiği gibi; yasama, yargı ve yürütme erkinde olanların tümünün cezalandırılma-

sı hedeflenmelidir. Faşist katillere karşı devrimci terör yöntemleri zengin biçimlerle uygulanırken, devleti bir bütün olarak parçalamak ve yıkmak için mücadele verilmelidir. Faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur. Faşizmi ve maddi temeli tekelci kapitalizmi ortadan kaldırmada esas olan devrimdir. İnsanlarımız, evlerden, sokaktan, işyerlerinden, iş çıkışlarından, arabalarda, cezaevi önlerinden devrimci yayın çalışmaları sırasında ya da legal sol partilerin herhangi bir etkinliği sonrasında vb. herhangi bir yerde kaçırılıyor ya da gözaltına alınıyor. Kaçırma operasyonları çoğu zaman herkesin gözü önünde yapıldığı halde, polis, savcı ve ordu tarafından inkâr ediliyor. Bilinen polis ya da ordu adreslerine başvuran aileler ve avukatları sonuçsuz kalıyorlar. Aradan haftalar, aylar ve yıllar geçiyor, kaçırılan insanlardan haber alınmıyor. Kürdistan'da farklı uygulamalara gidiliyor. Kaçırılan ya da gözaltına alınan Kürtler, katledildikten sonra, her hangi bir yere bırakılıyor. Sonra telefon ya da çeşitli biçimlerde ailelerine haber veriliyor. Amaç, tüm halk üzerinde bu yöntemlerle yılgınlık yaratmaktır. Tür-

kiye'de ise faşizme karşı açık kamuoyu yaratılmasını diye, inkâr yoluna gidiliyor. Türkiye ve Kürdistan'da farklı yöntemlerle yapılsa da, sonuçta her iki ülkede de faşist infaz mangaları işbaşındalar.

Faşist Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin günlük ve sistematik olarak gerçekleştirdiği kaçırma, kaybetme, yok etme ve açık infazla amaçlı kitlelerde korku yaratmak, yılgınlığa düşürmek, sindirmek ve düzene karşı çıkmaktan vazgeçirmektedir. Tekellerin ve devletin bu konuda amacına ulaştığı söylenemez. Emekçi kitleler, onca saldırıya ve katliama karşın, mücadeleden geri durmuyorlar. Devrimci hareket, bunca kayıba ve katliama karşın, mücadelesini yükseltmekten bir an bile geri durmadı. Her katliam ve saldırılardan sonra şu ses daha güçlü olarak çıktı: "Baskılar, Katliamlar Bizleri Susturamaz!" Kitlelerin yanıtı, faşizmin, cellâtlarının suratına inmiş bir tokattır. Devletin, kaybetme, infaz etme operasyonlarına karşılık, kitleler mücadeleyi durmadan yükseltiyorlar. Bu konuda da, emekçi kitlelerin bilincinde ve davranışında köklü bir sıçrama oldu; bu halk artık susturulamaz, sindirilemez.

DERGİMİZ OKURU "ERGÜL ÇİÇEKLER" POLİS TARAFINDAN KAÇIRILDI ÖLÜMLE TEHDİT EDİLDİ!

19 Kasım 1995 tarihinde akşam saatlerinde Sarıgazi Mahallesi'nden bindiği otobüsten Jandarma tarafından indirilerek tartaklanan ve tehdit edilen Ergül ÇİÇEKLER, daha sonra serbest bırakılıyor.

Bırakılmasından kısa bir süre sonra sokak içinde sivil bir minibüs tarafından yolu kesilerek minibüse bindirilip kafasına torba geçirilip bilinmeyen bir sorgu

evine götürülüyor.

Kaçırılmasıyla birlikte başlayan ölüm tehditleri daha soraki süreçte işbirliği teklifine yöneliyor. Tüm bu tehditlere karşı koyan Çiçekler'in bu tutumu karşısında kendisini kaçıranlar silahlarını çekerek infaz provası yapıyorlar. Daha sonra kendilerinin herşeyi bildiklerini, tekliflerini kabul etmediği takdirde kendisinin de diğer kaybedilenler gibi

kaybedileceğini söylüyorlar. Kaçırıldığı andan sabah saatlerine kadar süren sorgulama sonunda Çiçekler, nasıl getirildiğini bilmediği Yakacak yakınlarında boş bir inşaata baygın bir şekilde bırakılıyor.

Okurumuz Ergül Çiçekler'in bundan sonra başına gelecek herhangi bir olaydan Devlet ve Emniyet Güçleri sorumlu olacaktır.

AÇIK İNFAZLAR KATLIAMLAR TÜM HIZIYLA SÜRÜYOR!

Türkiye ve Kürdistan'da çok sert bir savaş sürüyor. Yıllardır süren bu savaşta, binlerce insan yaşamını yitirdi. Binlerce Kürt evinden, toprağından uzaklaştırıldı. Yakın tarihin en büyük kitle göçlerinden biri burada, Kürdistan'da yaşanıyor. Savaşlarda, saldırılar sürekli değildir, zaman zaman insanlar nefes alırlar. İç savaşta ise saldırılar gün gün, saat saat ve sürekli. İnsanlar iç savaşta hiç bir zaman rahat nefes alamazlar. Bu da iç savaşların, diğer savaşlardan daha sert, köklü ve yaygın geçtiğini gösteriyor. Kürt halkı uzun yıllardır yaşanan iç savaşta, hiç nefes alamadı, faşizmin saldırılarını sürekli teninde, kanında hissetti. Hem Kürt halkı, hem de Türkiye halkları, iç savaşın çetin ve sert havasını sürekli solumak durumundalar. Bir devrim yoluyla sona erdirilmedikçe, iç savaşın bu boğucu havası kitleler tarafından bundan sonra da solunmaya devam edilecektir.

İç savaşın olmadığı dönemlerde, siyasi kayıplar ve açık infazlar pek görülmez. Zaman zaman bu yöneme başvurulsa da, iç savaş dönemleri kadar sistematik ve sürekli değildir. İç savaşta kullanılan yöntemler, diğer savaşlarda kullanılan yöntemlerden farklıdır. En önemli fark toplumun iki kesimi arasında olması, iç içe yaşayan toplumun birbirini çok iyi tanmasıdır. Bu kullanılan yöntemleri de etkiler. Siyasi kayıplar ve açık infazlar başvurulan yöntemlerin başında gelir. İç savaş toplumun iki kesimi arasında kesin bir kamplaşma ve

hesaplaşmadır. Kamplaşma açıktır, hesaplaşma da öyle. Bu yönüyle, her savaşta olduğu gibi, iç savaşta da toplumların düzenleri alt üst olur. Çünkü iç savaş, herkesin saf laştığı ve etkilendiği bir savaştır. İnsanlar, beklenmedik bir anda ya saldırıya uğruyor, ya da kaçırılıyorlar. Tüm toplum iç savaşın bu orta-

Düzcün TEKİN

21 Ekim tarihinden itibaren kayıp

mından etkilenir. İnsanların en çok kaçırılıp yok edildikleri ve açık olarak infaz edildikleri dönemler, faşist diktatörlükler ve iç savaş dönemleridir. Siyasi kayıp ve açık infaz olaylarının uzun dönem Latin Amerika'da (emperyalizm ve işbirlikçi diktatörlüklerinin sürekli başvurdukları yöntem) kullanılan en etkin yöntem olması rastlantı değildir. Arjantin, Bolivya, Uruguay, El

Salvador, Devrim öncesi Nikaragua, Peru, Şili ve hemen hemen bütün Latin Amerika ülkelerinde açık çatışma ve faşizm koşullarında kayıp ve infazlar en yüksek düzeye çıkar. Siyasi kayıp ve açık infazların artması, iç savaşın daha bir sertleştiğini gösterir.

Son otuz yılını, ya iç savaş ya da iç savaşa yakın biçimde geçiren Türkiye ve Kürdistan'da halk, siyasi kayıp ve açık infazlarla sürekli iç içe yaşadı. 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü döneminde, devletin kullanmaya başladığı insanları kaçırma, infaz etme yöntemi, iç savaşın ortaya çıktığı 70'li yılların ortasından sonra biraz daha tırmandırıldı. 12 Eylül askeri faşist diktatörlük döneminde yaygınlaştırılan gözaltında kaybetme ve açık infaz yöntemleri, işkencede katletme ve idamlarla geliştirildi. İdamın durdurulduğu dönemde, buna karşılık kayıpların ve açık infazların sayısı artırıldı. Kürdistan'da 90'lara doğru; Türkiye'de aynı dönemden itibaren faşist yöntemlerde tırmanma oldu. Son 5 yıldır, siyasi kayıplar ve açık infazlar en yüksek düzeye çıktı. İnsan hakları kuruluşlarının verdiği raporlar, bunun her yıl daha da tırmandırıldığını gösteriyor. Siyasi kayıplar ve açık infazlarla tırmanma iç savaşla ilgilidir. Bu durum gösteriyor ki, süren savaş, bundan sonra iyice sertleşecektir. Bir kaç yılda kaçırılan ve öldürülen insanlarımızın sayısı yüzleri buldu. Daha çok Kürdistan'da kullanılan bu yöntem, Türkiye'de de yaygınlaştırıldı. Faşizm bu yöneme öyle-